

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΠΠΑΣ

ΠΡΟΦΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΛΕΣΒΙΟ
ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΗ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥ

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1937 ὁ Μανουὴλ Γεδεών (1851-1943) στέλνει στὸν μητροπολίτη Μηθύμνης [Διονύσιο Μηνᾶ] μιὰ ἀνέκδοτη βιογραφία τοῦ Βενιαμίν Λεσβίου (1759-1824). Ἡ βιογραφία συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα γράμμα στὸ ὁποῖο ὁ Γεδεών τὸν ἐνημέρωνε γιὰ τὴν προέλευση τοῦ κειμένου: «ἔργον ἰδιογραπτον ὑπάρχει τοῦ μακαρίτου φίλου μου Σοφοκλέους Κ. τοῦ ἐξ Οἰκονόμων ἀποσταλεῖσαν εἰς ἐμὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1869, διετήρησα μέχρι σήμερον». Στὸ ἴδιο γράμμα ὁ Γεδεών παρέθετε ὀρισμένα βιογραφικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸν Βενιαμίν καὶ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν μητροπολίτη «χάριν τῆς μνήμης καὶ τοῦ Βενιαμίν καὶ τοῦ Σοφοκλέους Οἰκονόμου» νὰ δημοσιεύσει τὴ βιογραφία στὸ *Δελτίον* τῆς μητροπόλεως Μηθύμνης, ὅπως καὶ ἔγινε.¹

Τὸ 1869 πού ὁ Σοφ. Οἰκονόμος στέλνει στὸν Γεδεών τὴ βιογραφία τοῦ Βενιαμίν εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἔτος πού ἀρχίζει, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Γεδεών, ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν: μιὰ ἐπικοινωνία ἐπιστολική, ἣ ὅποια φτάνει ὡς τὸ 1877 πού πεθαίνει ὁ Οἰκονόμος.² Ἄς δοῦμε σύντομα τὰ πρόσωπα.

1. «Περὶ Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου», *Δελτίον Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μηθύμνης*, ἔτος Θ', τχ. 7-8, 1937, σ. 87-90 (μαζὶ μὲ τὴ βιογραφία καὶ τὸ γράμμα τοῦ Γεδεών). Ἀναδημοσίευση: Γ. Βαλέτας, *Βενιαμικά. Τὰ μικρὰ κείμενα τοῦ Βενιαμίν Λεσβίου καὶ οἱ βιογραφικὲς πηγὲς του*, Μυτιλήνη 1982, σ. 44-50. Τὸ πρωτότυπο τῆς βιογραφίας σώζεται στὸ Ἀρχεῖο Οἰκονόμων (ΚΕΜΝΕ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν), φάκ. XXX, 11. Πρόκειται γιὰ ἓνα τετρασέλιδο κείμενο, γραμμένο μὲ τὸ χέρι τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου, στὸ ὁποῖο ἔχουν γίνει ἀπὸ ἄλλο χέρι ὀρισμένες προσθήκες, σύγχρονες μὲ τὸ κείμενο. Ἀπὸ τὴ σύγκριση τοῦ πρωτοτύπου μὲ τὸ δημοσίευμα διαπιστώνουμε ὅτι λείπει ἀπὸ τὸ τελευταῖο μιὰ παράγραφος μὲ τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτολογικὸ ἐνθύμημα: «Διηγούνται περὶ τοῦ μακαρίτου Βενιαμίν ὅτι ἐπισκεψάμενός ποτε τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐξεφώνησε λόγον ἐπ' ἐκκλησίας, δι' οὗ προέτρεψε τοὺς αὐτοῦ συμπολίτας ἵνα μὴ παριδόντες τὰ στελέχη τῶν δένδρων περὶ αὐ καὶ μόνον ἡσυχολοῦντο στρέψωσι τὴν προσοχὴν αὐτῶν καὶ εἰς τὰ σκάφη τῶν πλοίων. Αὕτη δὲ ἡ λακωνικὴ προτροπὴ συνετέλεσεν ἵνα οἱ Πλωμαρίται πλοῖα ναυπηγήσαντες ἐπιδοθῶσι τῇ ναυτιλίᾳ, ἀφ' ἧς οὐκ ὀλίγον ὠφελήθησαν. Βλ. Νεολόγον ἀριθμ. 620».

2. Ἡ ἀλληλογραφία μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν σώζεται στὸ Ἀρχεῖο Οἰκονόμων.

Τὸ 1869 ὁ Γεδεὼν εἶναι δεκαοχτῶ χρονῶν καὶ ἔχει μόλις τελειώσει τις σπουδές του στὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῆ, ἐνῶ ὁ Σοφ. Οἰκονόμος, λόγιος γιαντρός στὴν Ἀθήνα, εἶναι γύρω στὰ ἐξήντα. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κάνει τὸν νεαρὸ Γεδεὼν νὰ σχετιστεῖ μὲ τὸν Οἰκονόμο; Μαθητῆς ἀκόμη στὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῆ, ὁ Γεδεὼν εἶχε ἀρχίσει νὰ στρέφεται πρὸς τὴ μελέτῃ τῆς ἱστορίας, καὶ ἰδιαίτερα τῆς ἱστορίας τοῦ «μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ». Ἐνα χρόνο πρὶν τελειώσει τις σπουδές του, ἰδρύει στὴν Κωνσταντινούπολιν τὸν φιλολογικὸ σύλλογο «Πιερίαι» (1868) καὶ τὸ ἐπόμενο ἔτος τὸν σύλλογο «Μαγναύρα», ὁ ὁποῖος τὸ 1870 συγχωνεύεται μὲ τὴν «Πιερίαι».³ Σκοπὸς τῶν συλλόγων αὐτῶν, ὅπως καὶ ἄλλων παρόμοιων ποὺ ἰδρύει στὰ ἐπόμενα χρόνια («Σύλλογος τῶν Μεσαιωνικῶν Σπουδῶν», «Ἐταιρία τῶν Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν»), ἦταν ἀκριβῶς ἡ μελέτῃ τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας κατὰ τὴν περίοδο τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ, τὸν ὁποῖο ὁ Γεδεὼν μὲ τὸν κύκλο του ἤθελαν νὰ ἐκτείνετα ἀπὸ τὸν 4ο μ.Χ. αἰῶνα ὡς τὴν ἰδρυση τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους.⁴ Πῶς καὶ γιατί ὁ Γεδεὼν στρέφεται πρὸς τὸν μεσαιωνικὸ ἑλληνισμό εἶναι ἓνα θέμα ποὺ δὲν θὰ μὲ ἀπασχολήσει. Θὰ σημείωνα μόνο ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ δὲν ἦταν ἄσχετο μὲ τὴ γενικότερη στροφὴ πρὸς τὴ μελέτῃ τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἤδη καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα μὲ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Γεδεὼν εἶχε διαμορφωθεῖ σ' ἓνα περιβάλλον ὅπου τὸ «μεσαιωνικὸ» παρελθὸν ἦταν ἀκόμη ζωντανό, ἰδιαίτερα μὲ τὸν θεσμό τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐνας νέος, λοιπόν, τῆς Κωνσταντινούπολης μὲ τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ Γεδεὼν ἦταν φυσικὸ νὰ ἐπιδιώξει ἐπαφές μὲ λογίους τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ μάλιστα τῆς πρωτεύουσας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀνάλογα μὲ τὰ δικὰ του ἐνδιαφέροντα. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ Σοφοκλῆς Οἰκονόμος. Γιὸς τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων (1780-1857), ὁ Σοφοκλῆς εἶχε ἀνδρωθεῖ κάτω ἀπὸ τὴ βαριὰ σκιά τοῦ πατέρα του. Κληρονόμος καὶ συνεχιστῆς μιᾶς λόγιας συντηρητικῆς παράδοσης, θὰ ἐγκύψει στὴν ἔρευνα καὶ μελέτῃ τῆς πνευματικῆς καὶ μάλιστα τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς στὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, μὲ κύριο στόχο τὴν ἀνάδειξη τοῦ ρόλου τῆς Ἐκκλησίας στὴ «διάσωση» τοῦ ἑλληνισμοῦ. Στὸ πλαίσιο αὐτὸ ἀσχολεῖται μὲ πάθος μὲ τὴ μελέτῃ χειρογράφων καὶ συγκεντρώνει πλούσια ὕλικό γιὰ τὴ ζωὴ καὶ δράση διαπρεπῶν λογίων. Ὁ ἴδιος, συνεχίζοντας τὴν παράδοση τοῦ πατέρα του, διατηρεῖ στενές σχέσεις μὲ κληρικούς καὶ λογίους τῆς Κωνσταντινούπολης, οἱ ὁποῖοι τὸν τροφοδοτοῦν μὲ χειρόγραφο ὕλικό ἀπὸ τις ἐκεῖ βιβλιοθηκῆς.

3. Βλ. ἐπιστολὴ τοῦ Γεδεὼν πρὸς τὸν Σοφ. Οἰκονόμο ἀπὸ 22 Μαΐου 1870 (Ἐργεῖο Οἰκονόμων, φάκ. XIV, ἀρ. 402). Μὲ τοὺς πρώτους αὐτοὺς συλλόγους τοῦ Γεδεὼν θὰ ἀσχοληθῶ μὲ ἄλλη εὐκαιρία.

4. Βλ. πρόχειρα Δελτίον τῆς Ἐταιρίας τῶν Μεσαιωνικῶν Ἐρευνῶν, τχ. Α', Κωνσταντινούπολη 1880, σ. 8.

Με όλα αυτά ο Σοφ. Οικονόμος ήταν για τον νεαρό τελειοδίδακτο της Μεγάλης του Γένους Σχολής ο άνθρωπος στον οποίο μπορούσε να απευθυνθεί και να ζητήσει τη βοήθειά του στις πρώτες ιστοριοδιφικές του εργασίες. Στην αλληλογραφία τους, που έχει κυρίως φιλολογικό χαρακτήρα, ο Γεδεών ζητάει από τον Οικονόμο βιβλιογραφικές πληροφορίες για λογίους της Τουρκοκρατίας και υλικό από το πλούσιο αρχείο του αλλά και βιβλία που εκδίδονται στην Αθήνα. Ο Οικονόμος ανταποκρίνεται στα αιτήματα του Γεδεών, ζητώντας του, στη βάση της αμοιβαιότητας, υλικό από βιβλιοθήκες και αρχεία της Κωνσταντινούπολης. Ο ίδιος συσταίνει τον Γεδεών σε λογίους της πρωτεύουσας, τον συμβουλεύει και τον καθοδηγεί στις έρευνές του,⁵ και είναι αυτός που φροντίζει το 1870 για την καταχώριση στο περιοδικό *Πανδώρα* μιας επιστολής του Νικολάου Λογάδη (1814) σχετικής με την έκδοση του Λεξικού Κιβωτός, την οποία του έστειλε ο Γεδεών για δημοσίευση.⁶

Στο πλαίσιο ακριβώς των επαφών αυτών εντάσσεται και η αποστολή από τον Σοφ. Οικονόμο στον Γεδεών της βιογραφίας του Βενιαμίν Λεσβίου. Τον Οκτώβριο του 1869 ο Γεδεών γράφει στον Οικονόμο να του στείλει πληροφορίες για τον Βενιαμίν και τον Δανιήλ Κεραμέα, προκειμένου να τις χρησιμοποιήσει σε μια διάλεξη που θα έκανε στον Σύλλογο «Μαγναύρα».⁷ Ο Οικονόμος ανταποκρίνεται στο αίτημά του και του στέλνει, εκτός των άλλων, ένα βιογραφικό σημείωμα για τον Βενιαμίν που είχε καταρτίσει ο ίδιος. Πρόκειται για το κείμενο που ο Γεδεών έστειλε, όπως είδαμε, για δημοσίευση το 1937 στον μητροπολίτη Μηθύμνης.

Πριν μιλήσουμε για το κείμενο αυτό, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι από τον θάνατο του Βενιαμίν και ύστερα είχαν δεί το φως της δημοσιότητας διάφορες βιογραφικές πληροφορίες και σημειώματα για τον λέσβιο λόγιο, που συχνά επαναλαμβάνονται. Το 1824, που πεθαίνει, δημοσιεύεται στον *Φίλο* του Νόμου ένα σύντομο βιογραφικό σημείωμα. Τα βιογραφικά του Βενιαμίν εμπλουτίζουν στα επόμενα χρόνια ο Karl Iken (*Leukothea*, I, 1825), ο Ίακωβάκης Ρίζος Νερούλος (*Cours de littérature grecque moderne*, 1827)⁸ και ο Α. Παπαδόπουλος Βρετός (*Νεοελληνική Φιλολογία*, Β', 1857). Περισσότερες πληροφορίες για τον Βενιαμίν αποθησαυρίζονται στην κυδωνιακή και λεσβιακή βιβλιογραφία: στον *Κυδωνιάτη* του Ν. Ι. Σαλτέλη (1842), στα *Λεσβιακά* του

5. «Η δλη προς έμέ αλληλογραφία του άεμνήστου ίατρού, από του 1869-1870, πλήρης έστιν όδηγιών τε και παρακινέσεων περί του τρόπου του έρευνών την μεσαιωνικήν ιστορίαν έν γένει, θά γράψει άργότερα ο Γεδεών (*Αναγραφή συγγραφών και εκδόσεων είκοσιπενταετίας, 1871-17/29 ίουνίου 1896*, Κωνσταντινούπολη 1896, σ. 35-36).

6. *Πανδώρα* 20 (1870) 411-412.

7. Αρχείο Οικονόμων, φάκ. XIII, άρ. 384, 24 Οκτ. 1869.

8. Πβ. *Μέντωρ* 4 (1872) 346-347, όπου μεταφράζονται από το *Cours de littérature grecque moderne* (σ. 58-62) τὰ σχετικά με τον Βενιαμίν.

Εύστ. Γεωργιάδη (1849), στο έργο *Ἡ Λεσβιάς Ὠδή* τοῦ Σταυράκη Α. Ἀναγνώστου (1850) καὶ στοῦ έργου *Αἱ Κυθωνίαι πρὸ τοῦ 1821* τῆς Χαρίκλειας Σταυράκη Α. Ἀναγνώστου (1861).⁹ Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ ἓνα ἀνέκδοτο βιογράφημα τοῦ Βενιαμίν, ποῦ εἶχε συντάξει τὸ 1869 ὁ Ι. Ἀναστασίου, τελειοδιδάκτος τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς.¹⁰

Στὴ σειρὰ αὐτὴ ἐρχόταν τώρα νὰ προστεθεῖ καὶ τὸ πόνημα τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου, ποῦ ἦταν μιὰ τυπικὴ βιογραφία βασισμένη σὲ διάφορες πηγές. Ὁ συγγραφέας γνωρίζει καὶ χρησιμοποιοεῖ τὸ βιβλίο τῆς Χαρίκλειας Σταυράκη, ἐνῶ παράλληλα ἀντλεῖ πληροφορίες καὶ ἀπὸ ἄλλα παλαιότερα βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες (*Λόγιος Ἑρμῆς*, *Ἑλληνικὸς Τηλέγραφος*, *Φίλος τοῦ Νόμου*). Ἡ βιογραφία ἐμπλουτίζεται ἐπίσης ἀπὸ ἀνεκδοτολογικὲς μαρτυρίες. Ἡ τοποθέτηση τοῦ Οἰκονόμου ἀπέναντι στὸν Βενιαμίν εἶναι αὐστηρὰ κριτικὴ. Ἀναγνωρίζει σ' αὐτὸν τὴ φιλοπατρία ποῦ ἐπέδειξε κατὰ τὴν Ἐπανάσταση, δὲν συμμερίζεται ὅμως καθόλου τὶς φιλοσοφικὲς καὶ ἐπιστημονικὲς ἀπόψεις του. Παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴ γνωστὴ ἐπίθεση τοῦ Δωρόθεου Βουλγημαῖα κατὰ τοῦ Βενιαμίν, ἐπισημαίνει ὅτι στὰ συγγράμματά του φαίνεται «οὐ πᾶνυ ἐμβριθῶς ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς εὐσεβοῦς διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ πᾶνυ ἀβασανίστως καὶ ἀπερισκέπτως ἔστιν ὅτε φιλοτιμούμενος μεταγγίσει εἰς τὰς ἔτι ἀκαταρτίστους τῶν ἡμετέρων νέων ψυχὰς δόξας καινοτέρας καὶ οὐ πᾶνυ συναδούσας πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν καθεστῶτα, τινὰς δὲ καὶ παντάπασιν ἀσυστάτους». Ἀκόμη, ἀποδίδει στὸν Βενιαμίν «κουφότητα καὶ ταχυπεΐθειαν» καὶ χαρακτηρίζει ὡς «ματαιολεσχίας» τὰ σχετικὰ μὲ τὴ θεωρία του περὶ «Πανταχρηκινήτου». Ἐκφράζει μάλιστα τὴν ἀπορία του γιὰ ὅσα ἐπαινετικὰ εἶχε γράψει γιὰ τὸν Βενιαμίν τὸ 1818 ὁ Γ. Κωζάκης Τυπάλδος: ὅτι, δηλαδή, «ἔσπειρε μετ' ἐπιμελείας ἄκρας καὶ φρονήσεως σπέρματα ὑγιοῦς καὶ ἐξηκριβωμένης φιλοσοφίας».¹¹ Ἡ ἀρνητικὴ στάση τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου ἀπέναντι στὸν Βενιαμίν εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς συντηρητικῆς ιδεολογίας του, τὴν ὁποία γνωρίζουμε καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔργα του.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν ἐμποδίζουν τὸν Σοφ. Οἰκονόμο νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸν Βενιαμίν. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ ὁ λέσβιος λόγιος, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς ἰδέες του, ποῦ ἀφοροῦσαν ἄλλωστε ἓνα παρελθὸν ποῦ φάνταζε ἤδη ἀρκετὰ μακρινό, εἶχε περάσει ἤδη στὸ πᾶνθεο τῆς ἐλληνικῆς παλιγγενεσίας. Ἐτσι κι ἄλλιῶς ὁ Βενιαμίν ἐκπροσωποῦσε μιὰ ἐποχὴ ποῦ ἐνδιέφερε τὸν Οἰκονόμο καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ μείνει ἔξω ἀπὸ τὶς ἱστοριογραφικὲς ἀναζητήσεις του.

9. Πβ. Ρωζάνη Δ. Ἀργυροπούλου, *Ὁ Βενιαμίν Λέσβιος καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ σκέψη τοῦ 18ου αἰῶνα*, Διδακτορικὴ διατριβή, Ἀθήνα 1983, σ. 95.

10. Ρ. Ἀργυροπούλου, *ὁ.π.*, σ. 95. Βλ. καὶ Μανουὴλ Ἰω. Γεδεών, *Μνεία τῶν πρὸ ἡμοῦ, 1800-1863-1913*, Ἀθήνα 1934, σ. 359.

11. Γ. Κωζάκης Τυπάλδος, *Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Χ: Ἐμμανουὴλ Σαλτέλη*, Παρίσι 1818, σ. 24.

Είναι χαρακτηριστικό άλλωστε ότι με έναυσμα το αίτημα του Γεδεών διευρύνει την έρευνά του για τον Βενιαμίν. Έτσι, τον Δεκέμβριο του 1869 ο Οικονόμος ζητάει από έναν άγιορείτη μοναχό, τον Παΐσιο, πληροφορίες για τον βίο και το έργο του Βενιαμίν και την παραμονή του στο "Άγιο Όρος.¹² Οι ζητήσεις του επεκτείνονται και στην Κωνσταντινούπολη, απ' όπου ο Δωρόθεος Ευελπίδης του στέλνει αντίγραφο ενός λόγου του Βενιαμίν¹³ και τον πληροφορεί ότι σε κώδικα του Πατριαρχείου υπάρχει η απόλογία που απήρθυνε ο Βενιαμίν στο Πατριαρχείο το 1805.¹⁴ Δεν παύουν ωστόσο να τον απασχολούν και να τον προβληματίζουν οι «κακοδοξίες» του Βενιαμίν. 'Αμέσως μόλις παίρνει από την Κωνσταντινούπολη τον λόγο που του έστειλε ο Ευελπίδης, του γράφει ότι έλπιζε να βρεί σ' αυτόν κάτι που θα μπορούσε να χρησιμεύσει «πρός ανατροπή των περι τὰ θρησκευτικά διακωδωνιζομένων ελευθεροφρόνων δοξασιών» του Βενιαμίν. «'Αλλά κατά δυστυχίαν», συμπληρώνει, «ουδέν εὔρον πρὸς τὸν σκοπὸν μου τοῦτον συμβάλλον...».¹⁵

Ἐς ξαναγυρίσουμε στην ἀλληλογραφία τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου με τὸν Γεδεών. Ὁ τελευταῖος, παίρνοντας τὴ βιογραφία, ἔστειλε ὡς ἀντίδωρο στὸν Οἰκονόμο, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1869, ἓνα σημεῖωμα με πέντε ἐνθυμήματα για τὸν Βενιαμίν,¹⁶ ὑποσχόμενος νὰ τοῦ στείλει καὶ ἀποσπάσματα ἀπὸ μιὰ ἀνέκδοτη βιογραφία τοῦ Βενιαμίν πὸ εἶχε στὰ χέρια του. Τὰ ἐνθυμήματα ἀφοροῦσαν περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βενιαμίν, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφηγηθεῖ στὸν Γεδεών πρὶν ἀπὸ ἓνα ἀκριβῶς χρόνο (Δεκέμβριος 1868) στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ Νεόφυτος Λέσβιος.

Οἱ πληροφορίες πὸς ἔχουμε για τὸν Νεόφυτο Λέσβιο εἶναι λιγοστὲς καὶ προέρχονται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸν Γεδεών καὶ τὸ περιβάλλον του. Ἦταν ἓνας ἡλικιωμένος ἱερέας (διάκονος ἢ πρεσβύτερος),¹⁷ ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε στὸ ἀγιοταφίτικο μετόχι τοῦ Φαναρίου καὶ πέθανε «ὑπερεβδομηκοντούτης» τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1870.¹⁸ Στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γεδεών πρὸς τὸν Οἰκονόμο, ὅπου καὶ τὰ

12. Ἀρχεῖο Οἰκονόμων, φάκ. XV, φ. 185α-β, 14 Δεκ. 1869.

13. Ὁ.π., φάκ. XV, φ. 200α, 23 Ἰουν. 1870 (πβ. φάκ. XIV, ἀρ. 406, 16 Ἰουν. 1870). Τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ Σοφ. Οἰκονόμος ζητάει πάλι ἀπὸ τὸν Δωρόθεο Ευελπίδη νὰ τοῦ προμηθεύσει ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο Δεπάστα στὴν Κωνσταντινούπολη τὴν Ἀριθμητικὴ τοῦ Λεσβίου (δ.π., φάκ. XV, φ. 252α, 7 Δεκ. 1871).

14. Ὁ.π., φάκ. XIV, ἀρ. 416, 12 Αὐγ. 1870. Τὴν ἀπόλογία τοῦ Βενιαμίν δημοσίευσε ὁ Σοφ. Οἰκονόμος στὰ *Σωζόμενα Φιλολογικὰ Συγγράμματα* τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου, Ἀθήνα 1871, σ. 435-437.

15. Ἀρχεῖο Οἰκονόμων, φάκ. XV, 23 Ἰουν. 1870, φ. 200α.

16. Ὁ.π., φάκ. XIII, ἀρ. 387, 13 Δεκ. 1869.

17. Στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν μητροπολίτη Μηθύμνης (1937) ὁ Γεδεών γράφει ὅτι «ἀγνοεῖ» ἂν ὁ Νεόφυτος ἦταν διάκονος ἢ πρεσβύτερος («Περὶ Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου», δ.π., σ. 90).

18. Ἀρχεῖο Οἰκονόμων, φάκ. XIV, ἀρ. 401, 30 Ἀπρ. 1870. Ἐς σημειωθεῖ ὅτι ὁ

ένθουμήματα, αναφέρεται ότι ο Νεόφυτος είχε σπουδάσει στη Μεγάλη του Γένους Σχολή με δασκάλους τὸν Δωρόθεο Πρώιο καὶ τὸν Νικόλαο Λογάδη στὰ 1812-1815¹⁹ καὶ ὅτι τότε αἔτυχε νὰ ἴδῃ τὸν Βενιαμὶν Λέσβιον». Οἱ σχετικὲς πληροφορίες ὁμως δὲν φαίνονται πολὺ ἀκριβεῖς, τουλάχιστο ὅσον ἀφορᾷ τὴ μαθητεία τοῦ Νεόφυτου στὸν Πρώιο, ἀφοῦ ὁ τελευταῖος εἶχε ἀποχωρήσει ἀπὸ τὴ Σχολή τὸ 1807.²⁰

Ἄς δοῦμε τὰ πέντε ένθουμήματα τοῦ Νεόφυτου, ἔτσι ὅπως καταγράφονται στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γεδεών:

[1] Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Βενιαμὶν ἔφθασεν εἰς Κ/πολιν καὶ ἀνέβη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὁ τότε πατριαρχεὺν Κύριλλος ἐκεῖνος ὁ ἀπὸ Ἰκονίου ἐκτιμῶν τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς προσπῆντησεν αὐτῷ πρὸ τῆς θύρας τοῦ Συνοδικοῦ. ὁ Βεν. ἔκρυψε καὶ λαβὼν τὴν δεξιὰν τοῦ πατριάρχου ἠθέλησεν ἴν' ἀσπασθῆ αὐτὴν ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρήθη τοῦτο καὶ μάλιστα λαβὼν παρ' αὐτῷ τὸν Βενιαμὶν παρεκάλεσεν ὅπως καθεσθῆ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον.

Ὁ Βενιαμὶν ἐφόρει πενιχρὰ ἢ μᾶλλον ὄνυπαρὰ ένδύματα, σκουφον ἐπιμήκη, ἐμβάδας καὶ περικημιδας ἡμεφθαρμένας. Ἐκράτει πάντοτε ἀνὰ χεῖρας καὶ ἔπαιζεν κομβολόγιον, ὁ δ' ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν ἦν κεκλεισμένος. (;)

Κύριλλος ὁ Ζ'. ἰδὼν τὴν ὄνυπαρότητα τῶν φορεμάτων ἔδωκεν αὐτῷ καινούργες ῥάσον, περικημιδας καὶ νέα μεστοπάπουτσα. Ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὸ μέγα Συνοδικὸν (βεβαίως ἵνα δικασθῆ ἢ γνωστῆ ὑπόθεσις, δι' ἣν κατήλθεν εἰς Κ/πολιν) ἐκσφενδονίζει καὶ τὰς δύο ταύτας ἐμβάδας πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατριάρχου λέγων: Δεσπότη μου, ἐπειδὴ ἔκαμες τὴν χάριν καὶ μοὶ ἔδωκες αὐτὰς τὰς (συρτὰς (;) ἐμβάδας, δός μοι Σε παρακαλῶ καὶ δύο τρεῖς ὀδιάκους, ὁποῦ νὰ μοὶ φέρουν αὐτὰς ἂν καὶ ἄλλοτε ἐκσφενδονισθῶσι τόσον μακρὰν. Ἴσως ἤθελε νὰ ἐμπαίξῃ διὰ τοῦτου τὸ ἔθος τινῶν ἀρχιερέων τοῦ νὰ σύρωσιν ὄπισθεν αὐτῶν τρεῖς καὶ τέσσαρας διακόνους.

[2] Ὁ τότε μέγας Διερχμενὺς τῆς Υ.Π. ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατριάρχου νὰ σταλῆ πρὸς αὐτὸν ὁ ἀοίδιμος διδάσκαλος καὶ ὁ Βενιαμὶν ὑπακούσας ἐρχεται, εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχοντος καὶ κατ' εὐθείαν ἐμβὰς εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ δωμάτιον ἀνέβη φορῶν εἰσέτι τὰ πέδιλα ἀκάθαρτα ὄντα καὶ ἐκάθησεν

Νεόφυτος εἶχε δώσει στὸν Γεδεών καὶ πληροφορίες σχετικὰ μετὸ Πατριαρχικὸ Ὑπογραφεῖο (δ.π., φάκ. XIV, ἀρ. 395, 14 Φεβρ. 1870).

19. Ἡ στὰ 1810-1815 (βλ. ἐπιστολὴ τοῦ Γεδεών στὸ Ἀρχεῖο Οἰκονόμων, φάκ. XIII, ἀρ. 391, 31 Δεκ. 1869).

20. Βλ. Μαγουλῆ Γ. Γεδεών, *Χρονικὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας*, Κωνσταντινούπολη 1883, σ. 180.

ἐπὶ τοῦ σοφᾶ. Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, κατὰ δυστυχίαν, ἦτο τοῦ γραμματέως τοῦ ἄρχοντος ἐπὶ τινος δὲ τραπέζης ἔκειντο βιβλία τινα. πλησιάσας εἰς τὴν τράπεζαν ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὰ βιβλία. ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γραμματεὺς εἰδοποιηθεὶς ὅτι ζητιάνος τις εἰσελθὼν εἰς τὸν ὄντᾶ ἐζήτηε νὰ κλέψῃ βιβλία καὶ πιστεύσας εἰς τὴν εἰδησιν ξυλοκοπήσας ἀηλεῶς τὸν Βενιαμὶν ἐκδιώκει τῆς οἰκίας, ὅστις μὴδὲν εἰπὼν ἀπῆλθεν.

Ἐν τούτοις τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ μέγας Διερμηνεὺς ἐλθὼν ἠρώτα εἰς ἡλθεν ὁ Βενιαμὶν. ἀλλ' οἱ ὑπάλληλοι αὐτοῦ ἀποκρίνονται ὅτι ἔδεν εἶδον αὐτόν· μὴ πιστεύσαντες ὅτι ἀνὴρ σοφός, οὐτινος ἢ φήμη ἀνὰ πᾶσαν ἐξηπλώθη τὴν Ἑλλάδα, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ ἤθελε φορεῖ τοιαῦτα ἐνδύματα.

Ὁ μέγας Διερμηνεὺς στείλας ἄνθρωπον φέρει εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ τὸν Βενιαμὶν. Πλὴν ὁπόση ὑπῆρξεν ἢ τοῦ γραμματέως ἔκκληξις ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ κύριος αὐτοῦ προυπαντήσας τὸν Βενιαμὶν (τὰ αὐτὰ πάντοτε φοροῦντα ἐνδύματα) ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Τότε βαλὼν μετάνοιαν ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ διδασκάλου.

[3] Κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνον ἢ Μ. τοῦ Γ. Σχολὴ εὐρίσκειτο εἰς παραλίαν, ὅπως, ἀπαράλλακτα καὶ σήμερον. ἢ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἢ φροντίζουσα περὶ τῆς εὐκλείας τῆς Σχολῆς πάντοτε^(α) προτρέπει τὸν Βενιαμὶν ἵν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς. ὁ δὲ σοφὸς ἀνὴρ ἐπρότεινε πρότερον ὄρον τινας, ὧν μεταξὺ ἦτο καὶ τις λέγων ὅτι ἴσα μεταξὺ θέλει θεωρεῖ καὶ τὰ τέκνα τῶν πενήτων καὶ τὰ τέκνα τῶν πλουσίων. πλὴν οἱ ἄρχοντες ἀπεδοκίμασαν τὰς προτάσεις αὐτοῦ, ἢ δὲ Ἰ. Σύνοδος προσεκάλεσεν τότε Γρηγόριον τὸν Σαράφην.

[4] Ἐκ Βουκουρεστίου ἀνεχώρησεν διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν. Γνωστὸν ὅτι τότε εἶχε γεννηθῆ μεταξὺ τῶν λογίων ἕρις περὶ τοῦ: τίς τῶν γλωσσῶν πρέπει νὰ λαλῆται καὶ νὰ γράφηται ἢ ἀρχαία ἢ ἢ νεωτέρα ἑλληνική. Καὶ τῆς μὲν μερίδος τῆς τὴν ἀνάστασιν τῆς ἀρχαίας ποθοῦσης καὶ ζητούσης Νεόφυτος ὁ Δούκας ὁ τότε συνδιδάσκων τῷ Βενιαμὶν προΐστατο. τῆς δὲ ἐτέρας ὁ Κοραῆς καὶ Βενιαμὶν. Οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνδρες περιέπεσον εἰς ἕριδας μεταξὺ, καὶ αἱ ἕριδες ἀπὸ τῶν διδασκάλων περιῆλθον καὶ εἰς τοὺς μαθητάς. Τότε οἱ μαθηταὶ τοῦ Βενιαμὶν νύκτα τινα παρεφύλαξαν τοὺς υἱοὺς τοῦ ἄρχοντος Βραγκοβάνου^(β) καταβαίνοντας τὴν κλίμακα τῆς Σχολῆς, ἐπιπέσουσι στάκτιν κατὰ κεφαλῆς, τυλίσσουσιν ἀμέσως ἐντὸς ψιᾶθον καί, ξύλοις καὶ ὄσπάλοις, τὸ δὴ λεγόμενον τύπτοντες, ἀφίνουσιν ἡμθανεῖς.

Τὴν ἰδίαν νύκτα ὁ Βενιαμὶν ἀπέρχεται τοῦ Βουκουρεστίου.

(α) παραδόξως πως ἐπὶ Γρηγόριον Σ'. ἤδη, ἢ Ἐκκλησία ἀ γ ρ ὄ ν ἢ γ ὄ ρ α σ ε ν.

(β) περὶ τούτου δέομαι ἵνα ὄσα ἂν οἴδατε εἰδήσεις πέμψητέ μοι προσεχῶς.

[5] Κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς αὐτοῦ προτρεπόμενος ἴν' ἐξομολογηθῆ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐξομολογεῖται εἰς ἄνθρωπον ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν. Ἐποθῆσκων δὲ φιλόσοφος καὶ Χριστιανὸς ἀνέκραξεν

ὦ αἰτία τῶν αἰτιῶν ἐλέησόν με.

Ἐπὶ τὰ πέντε ἐνθυμήματα τὰ τρία πρῶτα ἀναφέρονται, ὅπως βλέπουμε, σὲ περιστατικά πού σχετίζονται μὲ τὴν παρουσία τοῦ Βενιαμὶν στὴν Κωνσταντινούπολη· τὸ τέταρτο ἀφορᾷ τὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τῆ σχολῆ τοῦ Βουκουρεστίου, ἐνῶ τὸ πέμπτο περιγράφει τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Γιὰ ὀρισμένα ἀπὸ τὰ περιστατικά πού διαδραματίζονται στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ Νεόφυτος εἶχε πιθανῶς ἄμεση ἐμπειρία· τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ εἶχε ἀκούσει νὰ τὰ ἀφηγοῦνται ἄλλοι. Σὲ κάθε περίπτωση ὅμως μεσολαβεῖ ὡς τὴν καταγραφή τῶν περιστατικῶν ἓνα μεγάλο διάστημα χρόνου, στὴ διάρκεια τοῦ ὁποῦ αὐτὰ θὰ ὑπέστησαν, ὅπως συνήθως, ἀρκετὲς ἀλλοιώσεις.

Τὰ ἐνθυμήματα τοῦ Νεόφυτου θέτουν ὀρισμένα πραγματολογικὰ ζητήματα, στὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ σταθοῦμε λίγο. Στὸ πρῶτο ἐνθύμημα ὁ Βενιαμὶν ἐμφανίζεται νὰ πηγαίνει στὸ Πατριαρχεῖο «(βεβαίως ἵνα δικασθῆ ἢ γνωστῆ ὑπόθεσις, δι' ἣν κατῆλθεν εἰς Κ/πολιν)». Δὲν ξέρουμε ἂν τὸ παρενθετικὸ αὐτὸ σχόλιο ἀνήκει στὸν Νεόφυτο ἢ τὸν ἴδιο τὸν Γεδεών πού μεταφέρει τὸ ἐνθύμημα· πιθανότερο εἶναι τὸ δεύτερο. Ἐπισημαστέον ἐπίσης ἡ «γνωστῆ ὑπόθεσις» γιὰ τὴν ὁποία θὰ «δικαζόταν» ὁ Βενιαμὶν. Ἐπ' ὅσο ξέρουμε τουλάχιστο, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ δὲν ἐκκρεμοῦσε οὔτε ἐγένετο καμιά «δίκη» τοῦ Βενιαμὶν στὸ Πατριαρχεῖο. Πιθανότατα ὑπάρχει ἐδῶ κάποια σύγχυση: ὁ Νεόφυτος ἢ ὁ Γεδεών, δηλαδὴ, ἀναφέρεται στὴ γνωστὴ καταδρομὴ τοῦ Βενιαμὶν ἀπὸ τὸν Δωρόθεο Βουλευμᾶ, πού εἶχε συμβεῖ μερικὰ χρόνια πρὶν (1803-1805), μετὰ ἀπὸ καταγγελία τοῦ μοναχοῦ Ἰακώβου, καὶ εἶχε ὑποχρεώσει τὸν Βενιαμὶν νὰ ἀπολογηθῆ στὸ Πατριαρχεῖο.²¹ Ἀνάλογες χρονολογικὲς συγχύσεις συναντᾶμε καὶ σὲ ἄλλους παλαιότερους βιογράφους τοῦ Βενιαμὶν, ὅπως ὁ Ν. Σαλτέλης. Ὁ τελευταῖος, ἀναφερόμενος στὶς διώξεις τοῦ Βενιαμὶν, γράφει: «Ἰακωβὸς τις μοναχός, αἰσχροτάτης διαγωγῆς ἄνθρωπος, κατηγορήσεν αὐτὸν εἰς τὴν Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς διδάσκοντα τῆς γῆς τὴν κίνησιν. Ἐγένετο μέγας θόρυβος (...) Ὁ ταλαίπωρος διδάσκαλος ἐφοβερίζετο νὰ πάθῃ τὴν τύχην τοῦ Γαλιλαίου, ἂν δὲν ἐπρολάμβανε ν' ἀπολογηθῆ καὶ ν' ἀποσυρθῆ τοῦ Γυμνασίου. Συνέβη τοῦτο τὸν Μάϊον ἢ Ἰούνιον τοῦ 1812, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας Ἱερεμίου

21. Βλ. τὴν ἐργασία τοῦ Ἀλκη Ἀγγέλου, «Πρὸς τὴν ἀκμὴν τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ (Οἱ διενέξεις τοῦ Λεσβίου στὴ Σχολὴ Κυδωνιῶν)», *Μικρασιατικὰ Χρονικά* 7 (1956) 1-81 (= *Τῶν Φώτων. Ὁμιεὶς τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ*, [τ. Α'], Ἀθήνα Ἐρμῆς, 1988, σ. 211-291).

Δ, τοῦ ἀπὸ Μυτιλήνης». ²² Προφανῶς, ἡ δίωξη τοῦ Βενιαμίν μετατίθεται ἐδῶ ἐσφαλμένα, ὅπως καὶ στὸ σχετικὸ ἐνθύμημα, ἀπὸ τὰ 1803-1805 στὸ 1812.

Ἐπάρχει ὅμως ἐδῶ καὶ μιὰ ἄλλη σύγχυση. Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ 1812 ὁ Βενιαμίν παραιτήθηκε ἀπὸ τὴ σχολὴ τῶν Κυδωνιῶν. ²³ Τὸ ἴδιο ἔτος πῆγε στὴ Μυτιλήνη γιὰ νὰ ἀνοίξει ἐκεῖ σχολεῖο καὶ κατόπιν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου παρουσιάστηκε στὸ Πατριαρχεῖο. Πότε ἀκριβῶς ὅμως πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη; Κατὰ τὴν ἐκδοχὴ τοῦ Ν. Σαλτέλη ποὺ παραθέσαμε πιὸ πάνω, ὁ Βενιαμίν βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν Μάιο ἢ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1812, ὅταν πατριάρχευε ὁ Ἱερεμίας Δ'. ²⁴ Ἡ χρονολογία αὐτὴ φαίνεται νὰ ὑποστηρίζεται καὶ ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Βενιαμίν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη πρὸς κάποιον Μαριγῶ, ποὺ φέρεται νὰ ἔχει χρονολογία 6 Ἰουνίου 1812. ²⁵ Ὅπως ὀρθὰ ὅμως ἐπισημάνει ὁ Κ. Θ. Δημαρᾶς, ποὺ εἶδε τὸ πρωτότυπο τῆς ἐπιστολῆς, τὸ ἔτος δὲν εἶναι 1812 ἀλλὰ 1813. ²⁶ Κατὰ συνέπεια, ὁ Βενιαμίν βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ 1813. Αὐτὸ ἐνισχύεται τώρα καὶ ἀπὸ τὴ μαρτυρία τοῦ Νεόφυτου στὸ πρῶτο ἐνθύμημα, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι ἡ ἐπίσκεψή τοῦ Βενιαμίν στὸ Πατριαρχεῖο ἐγίνε στα χρόνια τῆς πατριαρχίας τοῦ Κυ-

22. Ν. Ι. Σαλτέλης, *Ὁ Κυδωνιάτης, ποίημα εἰς ἄσματα τέσσαρα*, Ἀθήνα 1842, σ. ψ-ω. Τὸν Σαλτέλη ἀκολουθοῦν ὁ Εὐστάθιος Γεωργιάδης, *Τὰ Λεσβιακά, ἢτοι ἱστορία τῆς νήσου Λέσβου...*, Ἀθήνα 1849, σ. 292, ὁ Γ. Α. Ἀριστείδης, *Βενιαμίν ὁ Λέσβιος*, Ἀθήνα 1880, σ. 29 καὶ ἄλλοι μεταγενέστεροι. Ὁ Σοφ. Οἰκονόμος, γνωρίζοντας καλύτερα τὰ σχετικὰ μὲ τὴ δίωξη τοῦ Βενιαμίν, στὴ δική του βιογραφία βάζει στὴ θέση τοῦ μοναχοῦ Ἰακώβου τὸν Δωρόθεο [Βουλησιμᾶ] («Περὶ Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου», *δ.π.*, σ. 87).

23. Ρ. Ἀργυροπούλου, *δ.π.*, σ. 63-64.

24. Τὸν Σαλτέλη ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ἐπόμενοι βιογράφοι τοῦ Βενιαμίν.

25. Ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ι. Κ. Βογιατζίδη, «Νεοελληνικὰ ἀνέκδοτα, 1812-1831», *ΑΙΕΕΕ* 7 (1910) 21.

26. Κ. Θ. Δημαρᾶς, «Ἐνας διώκτης τοῦ Νεοφύτου Δούκα —Σαμουὴλ ὁ Ἄνδριος—», *Ἀφιέρωμα εἰς τὴν Ἡπειρὸν εἰς μνήμην Χριστοῦ Σούλη (1892-1951)*, Ἀθήνα 1956, σ. 147. Φωτοαντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς, ποὺ σώζεται στὸ Ἀρχεῖο Θεοφ. Καίρη (φάκ. 10, ἀρ. 89), εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλει ὁ Δημήτριος Ι. Πολέμης, τὸν ὁποῖο εὐχαριστῶ θερμὰ. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ σημειῶνω ὀρισμένα λάθη καὶ παραλείψεις ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἔκδοση Βογιατζίδη (*ΑΙΕΕΕ* 7, 1910, σ. 21): τὸ ψεῦστα ἔχει διαβαστεῖ ἰδιῶται (στ. 8)· μετὰ τὸ ὄ ἄγιος σας (στ. 18) ἔχει παραλειφθεῖ τὸ ἐπίρρημα αὐτοῦ [ἀντιγράφεται σωστὰ στὴ σ. 6, ὅπου ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς]. Μετὰ τὸ εἰς τὴν Βλαχίαν (στ. 13) παραλείπεται τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα (στὴν ἔκδοση δηλώνεται μὲ ἀποσιωπητικά): *Εἶπες πῶς θέλεις ἱατρικὸν διὰ τὸν ὀφθαλμόν. ὥστε λάβε παρὰ τοῦ Ἀντωνίου τοῖμματα κίχρημαριον, καὶ μὲ ὀλίγον κάπνιζε τον κάθε ἡμέραν. Ἄν καὶ σὺ ἐταξίδευες, ἤθελες ἱατρειθῆς ἀνευ ἱατροῦ. λάβε παρὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ 20 γρόσια, διὰ τὴν αἰτίαν ὅπου ἔχω νὰ σοι εἰπῶ ὅταν αὐτοῦ ἔλθῃ.* Ἐνα δεῦτερο ἀπόσπασμα, ποὺ δηλώνεται ἐπίσης μὲ ἀποσιωπητικά, παραλείπεται στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς (μετὰ τὸ διὰ τοῦ Ἀντωνίου, στ. 25): *Ἐλπίζω ὅτι καὶ ἡ ἀδελφὴ σου ἐπανδρεῖθῃ ὡς μοι ἐγραφεν ὁ πατήρ σου, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεθύμεις. ἀσπασμούς εἰς τὰς ἀδελφάς σου καὶ εἰς τὴν μητέρα σου.*

ρίλλου ΣΤ', ο οποίος διαδέχτηκε τον 'Ιερεμία Δ' τον Μάρτιο του 1813.²⁷

Με την παρουσία του Βενιαμίν στην Κωνσταντινούπολη το 1813 συνδέεται και το τρίτο ένθυμημα, που αναφέρεται στην πρόσκλησή του από το Πατριαρχείο να αναλάβει τη διεύθυνση της Μεγάλης του Γένους Σχολής (της σχολής του Κουρούτσεσμε). 'Η πρόσκλησή του αυτή είναι γνωστή από σύγχρονες πηγές.²⁸ Όσο για τον όρο που φέρεται να έθεσε ο Βενιαμίν προκειμένου να αποδεχτεί την πρόσκληση — να υπάρχει, δηλαδή, ισότιμη αντιμετώπιση των πλούσιων και των φτωχών μαθητών — αυτός μνημονεύεται το 1889 από τον Γεδεών,²⁹ ο οποίος άντλει προφανώς την πληροφορία από το σχετικό ένθυμημα του Νεόφυτου. Παραμένει ωστόσο άδηλο αν τα πράγματα έγιναν έτσι ή αν ο όρος του Βενιαμίν, τον οποίο φέρονται να απέρριψαν οι άρχοντες, δεν ήταν παρά ένας μύθος που κατασκευάστηκε για να έρμηνευτεί ή άρνησή του να αναλάβει τη σχολή. 'Ας σημειωθεί, πάντως, ότι ο όρος του Βενιαμίν παραπέμπει σε μιá πραγματική κατάσταση: στα πρόνομια που, όπως είναι γνωστό, απολάμβαναν στη σχολή του Κουρούτσεσμε οι μαθητές από ανώτερες κοινωνικές τά-

27. Με βάση τα παραπάνω θα πρέπει να αποκατασταθεί ή σύγχυση που υπάρχει έως και σήμερα στις βιογραφίες του Βενιαμίν σχετικά με τις μετακινήσεις του, που οφείλεται στο ότι δεν προσέχτηκε το παραπάνω δημοσίευμα του Δημαρά. Οι βιογράφοι του Βενιαμίν, προσπαθώντας να συνδυάσουν τη μαρτυρία του Σαλτέλη ότι ο Βενιαμίν ήταν στην Κωνσταντινούπολη τον Μάιο ή 'Ιούνιο του 1812 με το γεγονός ότι ο ίδιος τον 'Ιούλιο του 1812, όπως ξέρουμε από δύο άλλες επιστολές του (Γ. 'Αριστειδής, *Βενιαμίν ο Λέσβιος*, δ.π., 103-105), βρισκόταν στη Μυτιλήνη, αναφέρουν ότι μετά την παραίτησή του από τη σχολή των Κυδωνιών πήγε πρώτα στην Κωνσταντινούπολη, μετά στη Μυτιλήνη όπου προσπάθησε να άνοίξει σχολείο και κατόπιν πάλι στην Κωνσταντινούπολη. Στην πραγματικότητα όμως φαίνεται ότι μετά την παραίτησή του από τη σχολή των Κυδωνιών πήγε στη Μυτιλήνη και κατόπιν στην Κωνσταντινούπολη (πβ. Εύστ. Γεωργιάδης, *Τά Λεσβιακά*, δ.π., σ. 292). Σχετικά με τη διόρθωση Δημαρά άς σημειωθεί ότι ο Γ. Βαλέτας δημοσιεύει το 1974 σε άρθρο του στα *Αιολικά Γράμματα* (τχ. 22, 'Ιούλ.-Αύγ. 1974, σ. 285-286) την επιστολή του Βενιαμίν από την Κωνσταντινούπολη με τη χρονολογία που δίνει ο Βογιατζίδης (1812), ενώ μερικά χρόνια άργότερα που ξαναδημοσιεύει το άρθρο διορθώνει, με βάση τον Δημαρά, τη χρονολογία της επιστολής σε 1813, χωρίς όμως να προσαρμόζει στο νέο αυτό δεδομένο τα σχετικά με τις μετακινήσεις του Βενιαμίν (*Βενιαμικά*, δ.π., σ. 273, 278, 315-317, πβ. σ. 385). Βλ. και 'Ιωάν. Μουτζούρης, *Βενιαμίν ο Λέσβιος. Οι καθήγοροι των ιδεών του και ή Μεγάλη 'Εκκλησία*, 'Αθήνα 1982, σ. 171-173, όπου, από παρανόηση σχετικής άναφοράς στον *Λόγιο 'Ερμη*, ο Βενιαμίν έμφανίζεται να πηγαίνει στην Κωνσταντινούπολη όχι μόνο τον Μάιο ή 'Ιούνιο του 1812 αλλά και πρωτίτερα, τον Φεβρουάριο του ίδιου έτους.

28. Μνημονεύεται από τον ίδιον τον Βενιαμίν στη γνωστή επιστολή του από την Κωνσταντινούπολη (Ι. Βογιατζίδης, «Νεοελληνικά άνεκδοτα», δ.π., σ. 21)· βλ. και 'Ερμής ο *Λόγιος*, 1813, σ. 115 και 1816, σ. 323.

29. Μ. Ι. Γεδεών, «'Η πνευματική κίνησης του Γένους ήμών κατά τα πρώτα του ΙΘ' αιώνας έτη», *'Εκκλησιαστική 'Αλήθεια* 9 (1889) 376 (= Μανουήλ Ι. Γεδεών, *'Η πνευματική κίνησης του Γένους κατά τον ΙΗ' και ΙΘ' αιώνα*, έκδοτική έπιμέλεια 'Αλκης 'Αγγέλου - Φίλιππος 'Ηλιού, 'Αθήνα, 'Ερμής, 1976, σ. 238).

Ξεις.³⁰ Στὸ ἴδιο ἐνθύμημα ὑπάρχει καὶ ἡ πληροφορία ὅτι στὴ θέση τοῦ Βενιαμὶν προσκλήθηκε ὁ συνδιδάσκαλός του στὶς Κυδωνίες Γρηγόριος Σαράφης, κάτι ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα. Ὁ τελευταῖος κλήθηκε νὰ διδάξει στὴν Κωνσταντινούπολη ἀρκετὰ ἀργότερα (1820) καὶ κάτω ἀπὸ διαφορετικὲς συνθῆκες.³¹ Πιθανότατα πρόκειται γιὰ παραθύμημα.

Ὡς πρὸς τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Βενιαμὶν ἀπὸ τὴ σχολὴ τοῦ Βουκουρεστίου, ποὺ ἔγινε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1818, τὰ πράγματα εἶναι σήμερα ἀρκετὰ ξεκαθαρισμένα. Στὸ σχετικὸ ἐνθύμημά του ὁ Νεόφυτος δίνει ἕνα γενικὸ περίγραμμα τῆς κρίσης ποὺ ὁδήγησε στὴ δίωξη τοῦ Βενιαμὶν ἀπὸ τὴ Βλαχία ἀλλὰ μὲ τρόπο κάπως ἀπλουστευτικὸ, καθὼς ἀνάγει τὸ ζήτημα ἀποκλειστικὰ στὶς γλωσσικὲς ἀντιθέσεις τῆς ἐποχῆς. «Ὅσο γιὰ τὸ πέμπτο ἐνθύμημα, ποὺ ἀναφέρεται στὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Βενιαμὶν, αὐτὸ τοποθετεῖται στὸ Ναύπλιο, ὅπου πέθανε ὁ Βενιαμὶν τὸν Αὐγούστο τοῦ 1824, «ἀσθενήσας ἀπὸ τὴν (...) ἐπικρατοῦσαν ἐπιδημικὴν νόσον».³²

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐνθυμημάτων ἕμως ἔγκειται ὄχι τόσο στὶς πληροφορίες, σωστὲς ἢ λανθασμένες, ποὺ περιέχουν, ἔσο στὸ γεγονός ὅτι δικαίως καὶ ἀπὸ τὴ μορφή καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ Βενιαμὶν, ἔτσι ὅπως διατηρήθηκαν στὴ μνήμη ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν εἶδε ἢ ἄκουσε νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν. Φυσικά, ὁ Βενιαμὶν δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μπορούσαν νὰ περάσουν ἀπαράτηρητοι. Δάσκαλος καὶ λόγιος πολὺ πάνω ἀπὸ τὸν μέσο ὄρο τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀγωνιστὴς στὴν Ἐπανάσταση τοῦ '21, ὁ Βενιαμὶν ἔγινε ἰδιαίτερα γνωστὸς γιὰ τὶς νεωτερικὲς ἰδέες του, ποὺ σκανδάλισαν μὲ τὸν αἰρετικὸ χαρακτήρα τους τοὺς συγκαιρινούς του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἀψὺ καὶ μονοκόμματο χαρακτήρα του, τὴν τόλμη καὶ τὴν παρρησία του. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ στοιχεῖα ἦταν ἐκεῖνα ἀκριβῶς ποὺ διατηρήθηκαν περισσότερο στὴ μνήμη τῶν συγχρόνων του. «Ὅπως παραδίδει ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους βιογράφους τοῦ Βενιαμὶν, «οἱ λόγοι αὐτοῦ ἦσαν κεραυνοὶ εἰς τὰ ἀκοὰς τῶν ἀκροατῶν».³³ Ὁξὺς καὶ θυμόσοφος, «ἀπότομος πολλὰκις εἰς τὰς ἀπαντήσεις του καὶ ἐνίοτε πικρὸς»,³⁴ «εὐτράπελος λίαν... καὶ σφόδρα τολμηρὸς»,³⁵ «ἐφείλκυε τοὺς προσομιλοῦντας αὐτῷ καὶ ἔτερπεν ἀνα-

30. Ρ. Ἀργυροπούλου, ὁ.π., σ. 65.

31. [Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης], «Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ», *Σενοφάνης* 2 (1904-5) 421-424· Ι. Βογιατζίδης, «Νεοελληνικὰ ἀνέκδοτα», ὁ.π., σ. 22-26.

32. Ὁ Φίλος τοῦ Νόμου, ἀρ. 50, 5 Σεπτ. 1824.

33. Εὐστ. Γεωργιάδης, *Τὰ Λεσβιακά*, ὁ.π., σ. 292.

34. Γ. Ἀριστείδης Πάππης, *Συμπλήρωμα εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1880 ἐκδοθεῖσαν ἐπ' αὐτοῦ βιογραφίαν Βενιαμὶν τοῦ Λεσβίου*, Ἀθήνα 1889, σ. 7.

35. Χαρίκλεια Σταυράκη, *Αἱ Κυδωνίαι πρὸ τοῦ 1821 κατὰ τὸν Κύριον Μ. Δ. Ραφφινέλον*, Σμύρνη 1861, σ. 47.

μιγνύων ἐν ταῖς συνδιαλέξεσι τὸ ἀστεῖον μετὰ τοῦ σπουδαίου». ³⁶ Τὰ χαρακτηριστικά αὐτὰ δὲν φαίνεται νὰ ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα: τὰ ἀναγνωρίζει κανεὶς στὰ κείμενα τοῦ Βενιαμίν ³⁷ ἀλλὰ καὶ στὴ στάση καὶ τὴ συμπεριφορά του, ἰδιαιτέρα στὰ χρόνια τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821. Ἀπὸ τὰ χρόνια ἀκριβῶς αὐτὰ ἔχουν ἀποθησαυριστεῖ ἀρκετὰ «ἀνεκδότα», στὰ ὁποῖα ἐξαίρεται ἡ θυμοσοφία καὶ ἡ ἀψύτητα τοῦ λέσβιου λογίου. ³⁸

Στὴ σειρά τῶν «ἀνεκδότων» γιὰ τὸν Βενιαμίν ἐντάσσονται καὶ τὰ πέντε ἐνθυμήματα, τὰ ὁποῖα ὁ Νεόφυτος διατήρησε στὴ μνήμη του ὡς τὸ 1868. Στὰ ἐνθυμήματα αὐτὰ ἀποτυπώνεται μὲ ἐνάργεια ἢ μορφή τοῦ λέσβιου λογίου. Ἐκεῖνο ποὺ διέσωσε περισσότερο στὴ μνήμη του ὁ Νεόφυτος ἦταν τὰ ἐξωτερικά χαρακτηριστικά τοῦ Βενιαμίν. Πενήντα πέντε χρόνων περίπου τὸ 1813, ὁ Βενιαμίν ἐμφανίζεται νὰ ἔχει τὸ ἓνα μάτι κλειστὸ —ἀποτέλεσμα τοῦ καταρράχτη ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔπασχε ἀπὸ παλιὰ ³⁹— νὰ εἶναι ντυμένος μὲ φτωχικά, «ρυπαρά» ράσα, νὰ φορᾷ παπούτσια σχεδὸν φθαρμένα καὶ νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του κομπολόι. ⁴⁰ Ἡ ἐμφάνιση αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἦταν περιεργὴ καὶ ἀσυνήθιστη γιὰ ἓναν λόγιό τῆς σειρᾶς του —καὶ αὐτὴ φαίνεται ὅτι ἦταν ἡ ἐντύπωση τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν εἶδαν στὴν Κωνσταντινούπολη— ὁ ἴδιος ὅμως δὲν εἶχε κανένα πρόβλημα νὰ παρουσιαστεῖ ἔτσι μπροστὰ στὸν πατριάρχη, ὅπως καὶ στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Μεγάλου Διερχμηνέα τῆς Πύλης λίγο ἀργότερα. Βέβαια, ἡ φτωχικὴ ἐμφάνιση τοῦ Βενιαμίν θὰ γίνεῖ ἀφορμὴ ἐνὸς δυσάρεστου συμβάντος, καθὼς ὁ γραμματέας τοῦ Μεγάλου Διερχμηνέα θὰ τὸν θεωρήσει ζητιάνο καὶ θὰ τὸν διώξει, ξυλοκοπώντας τον. Ἐπεισόδια σὰν αὐτὸ ὅμως ἦταν χωρὶς σημασία γιὰ

36. Γ. Ἀριστείδης, *Βενιαμίν ὁ Λέσβιος*, ὁ.π., σ. 38-39.

37. Βλ. γιὰ παράδειγμα τὸν λόγο ποὺ ἐκφώνησε ὁ Βενιαμίν στὸ Βουκουρέστι τὸ 1818, ὅπου καυτηριάζει τὴν ἀδιαφορία τῶν κατοίκων τῆς Βλαχίας γιὰ τὴν ἐκπαίδευση καὶ τὸ εὐαγγελικὸ κήρυγμα· οἱ σχετικὲς ἀπόψεις του λογοκρίθηκαν κατὰ τὴ δημοσίευση τοῦ λόγου στὸν *Λόγιο Ἐρμῆ*, 1818, σ. 200-209 (τὸ πλῆρες κείμενο τοῦ λόγου δημοσιεύεται ἀπὸ τὸν Γ. Ἀριστείδη, *Βενιαμίν ὁ Λέσβιος*, ὁ.π., σ. 53-54).

38. Βλ. Ἰωάννης Φιλῆμων, *Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως*, τ. Δ', Ἀθήνα 1861, σ. 351, 524· «Περὶ Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου», ὁ.π., σ. 88, 90· Νικόλαος Δραγούμης, *Ἱστορικαὶ Ἀναμνήσεις*, τ. Α', Ἀθήνα, Ἐρμῆς, 1973, σ. 28· Γ. Ἀριστείδης, *Βενιαμίν ὁ Λέσβιος*, ὁ.π., σ. 33-40, 109· Γ. Ἀριστείδης Πάππης, *Συμπλήρωμα*, ὁ.π., σ. 7-8· Εὐστ. Γεωργιάδης, *Τὰ Λεσβιακά*, ὁ.π., σ. 293.

39. Ὡς ἀμύωπα, μὲ «ἡμῖκλειστον τὸν ἀριστερόν ὀφθαλμόν» τὸν παρουσιάζει καὶ ὁ Μ. Χουρμούζης (Γ. Ἀριστείδης Πάππης, ὁ.π., σ. 7, 13). Βλ. ἐπίσης Α. Μοσχίδης, «Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παιδείσεως. Περὶ τῆς ἐν Κυθωνίαις Σχολῆς (1800-1821) καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς καὶ τοῦ Γένους διδασκάλων», *Ἡ Νέα Ζωή* 3 (1906) 623, 624.

40. Πβ. Γ. Ἀριστείδης, *Βενιαμίν ὁ Λέσβιος*, ὁ.π., σ. 38: «λιτὸς τὴν διαίταν καὶ τὴν περιβολήν, ὥστε ἐπὶ πολλὰ κατὰ συνέχειαν ἔτη τὸ αὐτὸ ἔφερε ράσον καὶ οὐδέποτε περιεβλήθη περικνημίδας διδάσκων ἐν Κυθωνίαις». Τελικά, ἡ ἀληθινὴ μορφή τοῦ Βενιαμίν μᾶς διαφεύγει, ἀφοῦ δὲν ἔχει σωθεῖ καμιά εἰκόνα του· μὴ φανταστικὴ ἀπεικόνισή του, σχεδιασμένη στὴν ἐποχὴ μας, δημοσιεύεται στὰ *Βενιαμικά* τοῦ Βαλέτα, ὁ.π., σ. 16.

τόν φιλόσοφο Βενιαμίν, άνθρωπο με σαφή συνείδηση τῆς πνευματικῆς του ἀξίας, τὴν ὁποία τοῦ ἀναγνώριζαν ἐξάλλου καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἰθύνουσας τάξης τῆς Κωνσταντινούπολης (χαρακτηριστικά, ὁ Μεγάλος Διερμηνέας τοῦ ἀσπάζεται τὸ χέρι καὶ τοῦ ζητάει συγγνώμη γιὰ τὸ δυσάρεστο ἐπεισόδιο, ἐνῶ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τοῦ προτείνει τὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς τοῦ Κουρούτσεσμε).

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Βενιαμίν, στὴ μνήμη τοῦ Νεόφυτου χαράχτηκε ἐξίσου ἔντονα καὶ τὸ ἐπεισόδιο στὸ Πατριαρχεῖο, ὅπου ὁ Βενιαμίν «ἐκσφενδονίζει» στὰ πόδια τοῦ πατριάρχου τὶς «ἐμβάδες» πού αὐτὸς τοῦ εἶχε χαρίσει καὶ τοῦ ζητάει «δύο τρεῖς δῖακους, ὅπου νὰ μοὶ φέρουν αὐτὰς ἂν καὶ ἄλλοτε ἐκσφενδονισθῶσι τόσον μακρὰν». Ἄνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν τὸ ἐπεισόδιο ἔγινε ἔτσι πού περιγράφεται καὶ ἀπὸ τὴ σημασία πού εἶχε ἡ πράξη αὐτῆ τοῦ Βενιαμίν (κατὰ τὸ ἐνθύμημα, ὁ Βενιαμίν αἴσως ἤθελε νὰ ἐμπαίξῃ διὰ τούτου τὸ ἔθος τινῶν ἀρχιερέων τοῦ νὰ σύρουν ὀπισθεν αὐτῶν τρεῖς καὶ τέσσαρας διακούς»), ἀσφαλῶς ὅμως θὰ θεωρήθηκε σκάνδαλο καὶ ἀσέβεια ἀπέναντι στὸν πατριάρχη καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία.

Ὡς σκάνδαλο ἐπίσης θὰ χαράχτηκε στὴ μνήμη τῶν συγχρόνων καὶ ἡ «αἰρετικὴ» στάση τοῦ Βενιαμίν λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, ὅπως περιγράφεται στὸ τελευταῖο ἐνθύμημα. Χριστιανὸς ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα φιλόσοφος, ὁ Βενιαμίν ἐμφανίζεται νὰ ἔχει μιὰ ἀντίληψη τοῦ θείου διαφορετικῆ ἀπὸ τὴν κρατούσα. Δὲν ἀναγνωρίζει τοὺς μεσάζοντες τοῦ θεοῦ καὶ δὲν δέχεται τὶς καθιερωμένες ἱεροτελεστίες· κριτὴ του θεωρεῖ μόνο τὸν θεό, «τὴν αἰτίαν τῶν αἰτιῶν», καὶ σ' αὐτὸν ἀποκλειστικά δίνει λόγο στὶς τελευταῖες στιγμὲς του. Στὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ τοῦ Βενιαμίν ἂς προσθέσουμε καὶ μιὰ αἴσθηση δικαίου πού τοῦ ἀποδίδεται καὶ ἡ ὁποία τὸν κάνει νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πρόταση τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας νὰ ἀναλάβει τὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς τοῦ Κουρούτσεσμε.

Τὰ παραπάνω ἐνθυμήματα ὁ Γεδεών δὲν τὰ σχολιάζει. Τὰ κοινοποιεῖ ἀπλῶς στὸν Σοφ. Οἰκονόμο, θεωρώντας ὅτι μποροῦσαν νὰ φωτίσουν κάποιες ὀψεις τῆς προσωπικότητας τοῦ Βενιαμίν. Ἡ ἄποψη τοῦ Οἰκονόμου ἦταν ὅμως διαφορετικῆ. Ἀμέσως μόλις τὰ ἔλαβε ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ στὸν Γεδεών μὲ ἓνα ἐκτενὲς γράμμα, στὸ ὁποῖο ἀμφισβητεῖ εὐθέως τὴν ἀξιοπιστία τῶν ἐνθυμήσεων τοῦ ἀγιοταφίτη κληρικοῦ.⁴¹ Τὰ «ἱστορούμενα», γράφει στὸν Γεδεών, «ἔδοξάν μοι λίαν ἀφελῆ καὶ ἐνέχοντα πολλὰ τὰ ἀντιπίπτοντα». Σχετικὰ μὲ τὸ πρῶτο ἐνθύμημα, παρατηρεῖ ὅτι ἡ φιλόθρονη στάση τοῦ Κυρίλλου ἀπέναντι στὸν Βενιαμίν δείχνει τὸ «φιλότιμον ἦθος» τοῦ πατριάρχου, ὁ ὁποῖος τιμοῦσε τοὺς λογίους τοῦ γένους. Θεωρεῖ ἀπίθανο ὅμως ὁ Βενιαμίν νὰ «ἐκσφενδόνισε» τὶς «ἐμβάδες» στὰ πόδια τοῦ πατριάρχου· μόνο ἓνας «παράφρων», σχολιάζει, θὰ τὸ ἔκανε αὐτό, καὶ τέτοιος δὲν ἦταν ὁ Βενιαμίν. Πιο πιθανὴ θεωρεῖ τὴν ἐκδοχὴ νὰ εἶπε ὁ Βενιαμίν στὸν πατριάρχη «χαριεντιζόμενος», ἢ καὶ γιὰ νὰ

41. Ἄρχαιο Οἰκονόμων, φάκ. XV, 22 Δεκ. 1869, φ. 186β-188α.

σαρκάσει τὴν «δοξοκομπίαν» τῶν ἀρχιερέων, ὅτι οἱ ἐμβάδες τοῦ φεύγουν ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσει καὶ διακόνους γιὰ νὰ τοῦ τῆς μαζεύουν.

Ἄπορρίπτει ἐπίσης ὁ Σοφ. Οἰκονόμος καὶ τὸ βίαιον ἐπεισόδιον στὸ σπίτι τοῦ Μεγάλου Διερμηνέα, ἀρνούμενος νὰ δεχτῆ ὅτι αὐτὸς μπορούσε νὰ ἔχει ἕναν τόσο «βάρβαρο» καὶ «ἀπάνθρωπο» γραμματέα ὥστε νὰ ξυλοκοπήσει τὸν Βενιαμίν. Ἐντὶ τῆς ἐκδοχῆς αὐτῆς κατασκευάζει μιὰ ἄλλη πῖδ ἰογικοφανή: ὅτι οἱ ὑπηρετές τοῦ Μεγάλου Διερμηνέα (καὶ ἔχι ὁ γραμματέας του), βλέποντας ἕναν ἄγνωστο ἄνθρωπο μὲ «ἀπέριττον» καὶ «ἄκομψον» ἔνδυμα νὰ μπαίνει στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου ὑπῆρχαν βιβλία καὶ ἐγγραφα, κάλεσαν μὲ κραυγὴς τὸν γραμματέα του καὶ αὐτὸς «δρομαῖος εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον ἐκ τῶν φωνῶν καὶ ὑπολαβὼν αὐτὸν ἀπροσέκτως ὡς παράτολμον ἀπέβαλεν αὐτὸν ἐλέγχων, οὐχὶ δὲ καὶ ξυλοκοπῶν!». Τέτοια παραδείγματα παραγνώρισης ἑνὸς προσώπου, προσθέτει ὁ Οἰκονόμος, ἔχουμε πολλά, παλαιὰ καὶ νεότερα.

Ἐπὶ ἀμφισβήτησιν θέτει ὁ Σοφ. Οἰκονόμος καὶ τὸ τέταρτον ἐπεισόδιον, τὸ σχετικὸ μὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βενιαμίν ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι.⁴² Χαρακτηρίζει ψευδῆ τὰ ἱστορούμενα ἀπὸ τὸν Νεόφυτον καὶ παραθέτει μιὰ ἄλλη ἐκδοχὴ τῶν γεγονότων, ὅπως τοῦ τὴν εἶχε ἀφηγηθεῖ ἕνας ἀξιόπιστος μάρτυρας, ποῦ βρισκόταν τότε στὸ Βουκουρέστι. Κατὰ τὴ μαρτυρία αὐτή, ὁ ἡγεμόνας Ἰωάννης Καρατζᾶς (1812-1818) «οὐκ ἠγάπα τὸν Νεόφυτον Δούκαν σχολαρχοῦντα καὶ διδάσκοντα ἐν τῇ Σχολῇ τοῦ Βουκουρεστίου καὶ πῶς περιεφρόνει τὸν ἄνδρα», γι' αὐτὸ προσκάλεσε ὡς ἀρχιδιδάσκαλον τὸν Βενιαμίν. Ἄλλὰ ὁ Γρηγόριος Βραγκοβάνος, «ἄνθρωπος ἐμβριθῆς, ἄκρως ἐλληνιστῆς, ὡς μαθητεύσας παρὰ τῷ περιπόστῳ Λάμπρῳ καὶ φιλῶν τὸν Δούκαν, ἀντιπολιτευόμενος πρὸς τὸν τρόπον τοῦ Καρατζᾶ, παρεκάλει τὸν διδάσκαλον Δούκαν ἵνα μὴ συνδιδάσκη μετὰ τοῦ Βενιαμίν, ἀλλὰ διατρέψῃ παρ' αὐτῷ, δὸς δωμάτια ἡνυπερισμένα ἐν τῷ ἰδίῳ παλατίῳ. Ὅτε δὲ ἔφυγεν ὁ Καρατζᾶς (τῇ 30 Ὀκτωβρ. 1818) ἐκ τοῦ Βουκουρεστίου, ἀμέσως ἀνέλαβε τὴν ἐπιτροπείαν τῆς ἡγεμονίας ὁ Γρ. Βραγκοβάνος, ὅστις ἐκδικούμενος τὴν πρὸς τὸν Δούκαν περιφρόνησιν τοῦ φυγόντος ἡγεμόνος διέταξεν αὐθημερὸν στρατιώτας ἀλβανούς, ἐκτελοῦντας τὰ παρὰ τῆς Ἀστυνομίας διακελευόμενα, ἵνα μεταβάλλωσι εἰς τὴν Σχολὴν συλλάβωσι τὸν διδάσκαλον καὶ ἀπαγάγωσιν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Δακίας». Οἱ στρατιῶτες, συνεχίζει, πῆγαν στὴ σχολή, δὲν βρῆκαν ὅμως τὸν Βενιαμίν, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ περιμένοντάς τον νὰ ἐπιστρέψῃ. «Μαθητῆς δὲ ἀκούσας τὰ γενόμενα περιέδραμεν ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ζητῶν τὸν διδάσκαλον. Καὶ εὗρών αὐτὸν δηλοποιεῖ τὸν κίνδυνον. Ὁ δὲ Βενιαμίν κατέφυγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶνου Σακελλαρίου, ὅστις ἦν ὑπήκοος αὐστριακός. Οὗτος δὲ σχέσεις ἔχων μετὰ τοῦ αὐστριακοῦ προξένου, ἐζήτησε τὴν μεσιτείαν τοῦ προξένου παρὰ τῷ Βραγκοβάνῳ, ἵνα μὴ οὕτως βιαίως ὁ Βενιαμίν ἀποπεμφθῇ τῶν ὁρίων, ἀλλὰ δοθῇ αὐτῷ προθεσμία μικρὰ πρὸς ἀνα-

42. Βλ. γι' αὐτὸ Ρ. Ἀργυροπούλου, ὁ.π., σ. 72-76.

χώρησιν. Καί τούτου γενομένου, ἀπῆλθεν ὁ Βενιαμίν μετὰ τινας ἡμέρας εἰς Ἰάσιον». Ὅλα αὐτά, γράφει ὁ Οἰκονόμος στὸν Γεδεών, δὲν τὰ περιέλαβε στὴ βιογραφία τοῦ Βενιαμίν πού τοῦ ἔστειλε, «χάριν τῆς μνήμης τοῦ διδασκάλου».

Ὡς πρὸς τὸ πέμπτο ἐνθύμημα, τέλος, ὁ Σοφ. Οἰκονόμος θεωρεῖ ἀπίθανο νὰ εἶπε ὁ Βενιαμίν στίς τελευταῖες του στιγμὲς τὰ λόγια: «ὦ αἰτία τῶν αἰτιῶν ἐλέησόν με». Ἄλλὰ καὶ ἂν τὰ εἶπε, γράφει, αὐτὸ θὰ τὸ ἔκανε σὲ κατάστασι παραληρημάτος λόγω τοῦ τύπου ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε προσβληθεῖ. «Ὡστε ὁ μακαρίτης διδάσκαλος οὐκ ἦν ἐν φρεσὶν ὅτε εἶπε ταῦτα, εἶπερ εἶπε». Ὅσο γιὰ τὴν ἄρνησι τοῦ Βενιαμίν νὰ ἐξομολογηθεῖ, ὁ Σοφ. Οἰκονόμος διαπιστώνει ἐδῶ μιὰ ἀντίφασι: «Μόνος ὁ μὴ χριστιανὸς φιλόσοφος ἀρνεῖται τὴν ἐξομολόγησιν. Αὐτὸς δὲ λέγων ἑαυτὸν χριστιανὸν φιλόσοφον καὶ μὴ θέλων ἕνα ἐξομολογηθῆ πρὸς ἄνθρωπον, παρίσταται ὡς ἄλλος τις διαμαρτυρούμενος». Ὅπως καὶ νὰ ἔχουν ὅμως τὰ πράγματα, γράφει ὁ Σοφ. Οἰκονόμος, ἐπεισόδια σὰν αὐτὸ εἶναι καλύτερα νὰ ἀποσιωπῶνται. Συμβουλεύει, λοιπὸν, τὸν Γεδεών: «Διὰ τοῦτο τὸ τοιοῦτο οὐδόλως καταγραφτέον ἐν ζῆ συντάττετε βίῳ, ὡς μέλλον δοῦναι ἀφορμὴν πρὸς διασυρμὸν τῆς μνήμης τοῦ διδασκάλου καὶ σκανδαλίσει καὶ τινας τῶν ἤδη περὶ τὰ θρησκευτικὰ φρονήματα ἐλευθεριαζόντων νέων. Εἰσὶ γάρ, ἔμοι γε δοκεῖ, καὶ παρασιωπητέα τοῖς βιογράφοις, ὅσα μὴ παραβλάπτοντα τὸν ἀληθῆ τοῦ ἱστορουμένου χαρακτῆρα, ὅταν σιγηθῶσιν, ἐκτιθέμενα ὅμως τῇ τοῦ Χάμ κακοζήλιᾳ ἐνόχους ἂν καταδείξειαν τοὺς γράφοντας ἀπογόνους».

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου στὰ ἐνθυμήματα τοῦ Νεόφυτου εἶναι ἀποκαλυπτικὲς τῶν ἱστοριογραφικῶν του ἀντιλήψεων. Συγγραφέας ἱστορικῶν πονημάτων καὶ ἐκδότης κειμένων, ὁ Οἰκονόμος ἀντιμετωπίζει μὲ δικαιολογημένη, βέβαια, δυσπιστία τίς προφορικὲς παραδόσεις. Δὲν τίς θεωρεῖ ἀξιόπιστη ἱστορικὴ ὕλη καὶ πιστεύει ὅτι ἡ χρῆσι τους πρέπει νὰ γίνεταί μετὰ ἀπὸ κριτικὸ ἔλεγχον. Τὸ πρόβλημα ὅμως γιὰ τὸν Οἰκονόμο δὲν ἔγκειταί μόνο στὴν ἀξιόπιστία τῶν παραδόσεων ἀλλὰ καὶ στὸ περιεχόμενό τους. Ὁ ἱστορικὸς καὶ μάλιστα ὁ βιογράφος δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιεῖ κάθε εἶδος πληροφορίας, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ ἂν αὐτὲς εἶναι θετικὲς ἢ ἀρνητικὲς γιὰ τὸν βιογραφούμενο. Ἀντίθετα, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθεῖ, «χάριν τῆς μνήμης» καὶ τῆς ὑπόληψης τῶν βιογραφουμένων, ἕνα κώδικα ἠθικῆς δεοντολογίας πού ἐπιβάλλει ἀκόμη καὶ τὴν ἀποσιώπησι μαρτυριῶν μὲ ἐπιλήψιμο χαρακτῆρα γιὰ τὸν βιογραφούμενο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ μνήμη τῶν βιογραφουμένων, ὁ Οἰκονόμος ἔχει στὸν νοῦ του καὶ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ καὶ γι' αὐτὸ ἐνδιαφέρεται πρωτίστως. Μιὰ βιογραφία δὲν εἶναι ἕνα οὐδέτερο ἱστορικὸ κείμενο· εἶναι ἕνα ἀνάγνωσμα πού λειτουργεῖ στὸ παρὸν καὶ πρέπει νὰ δίνει στοὺς ἀναγνώστες καλὰ παραδείγματα· νὰ διδάσκει, νὰ φρονηματίζει καὶ νὰ καθοδηγεῖ στίς ἀρχὲς τῆς παραδοσιακῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς. Κάθε τί, ἐπομένως, πού μπορεῖ νὰ «σκανδαλίσει» τὸ κοινὸ, καλύτερα νὰ ἀποσιωπᾶται. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ ἴδιος στὴ βιογραφία τοῦ Βενιαμίν πού ἔστειλε στὸν Γεδεών, ἀποσιωπώντας

τὸ περιστατικό σχετικὰ μὲ τὴν ἀποπομπὴ τοῦ Βενιαμὶν ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι: ἓνας καταζωιζόμενος «διδάσκαλος τοῦ γένους» δὲν μπορούσε νὰ ἐμφανίζεται ὡς καταζητούμενος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Βλαχίας καὶ ἀποπεμπόμενος ἀπὸ τὴ χώρα. Ἐξίσου ἀνάρμοστο ἦταν καὶ τὸ νὰ ἐμφανίζονται μαθητές του νὰ πρωτοστατοῦν σὲ βίαια ἐπεισόδια, ὅπως ἤθελε τὸ σχετικὸ ἐνθύμημα τοῦ Νεόφυτου. Ἡ δημοσιοποίηση τέτοιου εἴδους περιστατικῶν, ὅπως καὶ τῆς θρυλούμενης θρησκευτικῆς ἀνορθοδοξίας τοῦ Βενιαμὶν, μπορούσε, κατὰ τὴν ἀντίληψή τοῦ Οἰκονόμου, νὰ ἀποβεῖ βλαπτικὴ γιὰ τὰ ἔθνη τῆς νεολαίας τῆς ἐποχῆς του.

Μὲ ἀνάλογο τρόπο ὁ Σαφ. Οἰκονόμος ἀντιμετώπισε καὶ ἓνα ἄλλο κείμενο γιὰ τὸν Βενιαμὶν ποῦ τοῦ ἔστειλε ὁ Γεδεών. Ὅπως εἶδαμε παραπάνω, ὁ τελευταῖος μαζί μὲ τὰ ἐνθυμήματα τοῦ Νεόφυτου εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ στείλει στὸν Οἰκονόμο καὶ ἀποσπάσματα ἀπὸ μιὰ ἀνέκδοτη βιογραφία τοῦ Βενιαμὶν. Τελικὰ θεώρησε προτιμότερο νὰ τοῦ στείλει, στὰ τέλη Δεκεμβρίου τοῦ 1869, ὀλόκληρη τὴ βιογραφία, ἣ ὅποια ἔφερε τὸν τίτλο «Ἐπιτάφιος Λόγος εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίμου ἱεροδιδ. Βενιαμὶν τοῦ Λεσβίου».⁴³ Στὴ συνοδευτικὴ ἐπιστολὴ ὁ Γεδεών πληροφορεῖ τὸν Οἰκονόμο ὅτι ὁ «Ἐπιτάφιος Λόγος» εἶχε συνταχθεῖ ἀπὸ ἓνα σπουδαστὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης καὶ ὅτι περιέχει πολλὰ «τῆ ὑμετέρᾳ καὶ ἡμετέρᾳ πληροφορίᾳ ἀντιπίπτοντα, ἀλλ' ὅμως ἀξιωσημείωτον ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ στιγμῇ παριστᾷ τὸν Βενιαμὶν τῶν ἀχράντων μυστηρίων μεταλαμβάνοντα, ὅπερ ἀρνείται ὁ Νεόφυτος».⁴⁴

Ἡ ἀνάγνωση τοῦ «Ἐπιτάφιου» ἀπογοήτευσε καὶ πάλι τὸν Οἰκονόμο: ὁ ἀνομιζόμενος θησαυρὸς ἦν ἀνθρακες, γράφει στὸν Γεδεών.⁴⁵ Κατὰ τὴ γνώμη του, δὲν ἦταν παρὰ ἓνα κακογραμμένο, «ἄκριτο» καὶ «ἄμουσο» ρητορικὸ γύμνασμα. Προσάπτει στὸν συντάκτη του ὅτι ὑπερεπαινεῖ τὸ ὕφος τῶν συγγραμμάτων τοῦ Βενιαμὶν καὶ μάλιστα τῆς *Μεταφυσικῆς* του (Βιέννη 1820), γιὰ τὴν ὅποια ὁ ἴδιος εἶχε τὴ χειρότερη γνώμη: «ἀναγνούς πρό τινων ἐνιαυτῶν [τῆς *Μεταφυσικῆς*]», γράφει ὁ Οἰκονόμος, «φέρω εἰσέτι τῇ μνήμῃ μου τὴν κακὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησέ μοι οὐ μόνον τὸ ἄχαρι καὶ ἀσαφές τῆς φράσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν πραγμάτων καὶ ἐνοιῶν τὸ σφαλερὸν καὶ σόλοικον. Πολλαχοῦ δὲ σπουδάζει ἵνα ἀνασκευάσῃ γνώμας τινὰς τοῦ ὑψιπέτου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου. Ἄλλ' ὅμως ἐν τῇ ἀνασκευῇ καταδείκνυται ὁ καλὸς Βενιαμὶν μὴτ' ἐγκρατῆς τῶν φιλοσοφικῶν θεωρημάτων καὶ κορύζης καὶ τύφου ὡς οὐκ ὄφελεν ἐμπλεως!».

Παράλληλα ὁ Οἰκονόμος διορθώνει καὶ κάποιες ἀνακρίβειες ποῦ περιεῖχε, κατὰ τὴ γνώμη του, ὁ «Ἐπιτάφιος». Σχολιάζοντας τὴν πληροφορία ὅτι ὁ Βε-

43. Ἀρχεῖο Οἰκονόμων, φάκ. XV, 6 Ἰαν. 1870, φ. 190α-β. Τὸ χειρόγραφο αὐτὸ βρίσκεται στὸ Ἀρχεῖο Οἰκονόμων ἀλλὰ λανθάνει.

44. Ὁ.π., φάκ. XIII, ἀρ. 391, 31 Δεκ. 1869.

45. Ὁ.π., φάκ. XV, 6 Ἰαν. 1870, φ. 190α-191α.

νιαμίν το 1821 βρισκόταν στη Σμύρνη —πληροφορία που είναι σωστή— γράφει ότι ο ίδιος δεν θυμάται κάτι τέτοιο. Πιθανολογεί ότι ο Βενιαμίν κατέβηκε από την Κωνσταντινούπολη στη Σμύρνη ως μέλος της Φιλικής Έταιρείας και πέρασε κατόπιν στην επαναστατημένη Ελλάδα. Έπισημαίνει επίσης ότι κατά την παραμονή του στην Κωνσταντινούπολη ο Βενιαμίν δεν έμεινε στο σπίτι του Μουρούζη, όπως γράφει ο συγγραφέας του «Έπιταφίου» —θέλοντας με τον τρόπο αυτό «να εξυμνήση» περισσότερο τον δάσκαλο— αλλά του Δεσούλλα.⁴⁶ Σχολιάζοντας, τέλος, την έκδοχή ότι ο Βενιαμίν κοινωνήσε πριν πεθάνει, υποστηρίζει ότι στις αντίξοες συνθήκες που επικρατούσαν στο Ναύπλιο το 1824, εξαιτίας των καθημερινών θανάτων από την επιδημία και της άμχανιάς «εκ του καταλαβόντος πάντας τους κατοίκους τρόμου», θά ήταν περιεργό αν κάποιος ιερέας «έσπευσε να μεταδώση των άχράντων μυστηρίων τῷ ἐπὶ ψάθῃ κειμένῳ ἀπόρῳ Βενιαμίν».

Ἡ κριτική τοῦ Οἰκονόμου στις προφορικές παραδόσεις για τον Βενιαμίν δεν πέρασε άπαρατήρητη. Ὁ Γεδεών και τὸ περιβάλλον του ἔλαβαν σοβαρά ὑπ' ὄψη τις παρατηρήσεις του, ὅπως φαίνεται ἀπὸ μιὰ βιογραφία τοῦ Βενιαμίν που συνέταξε ἕνας νεαρός λόγιος τῆς Κωνσταντινούπολης, ὁ Ἐλευθέριος Θωμᾶ, και δημοσίευσε τὸ 1876 στὸ περιοδικὸ *Κόρινθα* τῆς Ζακύνθου.⁴⁷ Στενὸς φίλος τοῦ Γεδεών, ὁ Ἐλευθέριος Θωμᾶ εἶχε και αὐτὸς ἱστοριοδιφικὰ ἑνδιαφέροντα και συμμετεῖχε στις συλλογικές και ἑκδοτικές προσπάθειες τοῦ Γεδεών. Τὸ 1875 ἦταν γραμματεάς τοῦ «Συλλόγου Μεσαιωνικῶν Σπουδῶν» που εἶχε ἰδρύσει ὁ Γεδεών,⁴⁸ ἔνω τὸν ἴδιο χρόνο ὑπογράφει μαζί μ' αὐτὸν προκήρυξη για τὴν ἑκδοση «Μεσαιωνικῆς Ἀνθολογίας».⁴⁹ Ὁ ἴδιος συνεργάζεται με τὸν Γεδεών και στὴν ἔφημ. *Πρωτὰ* (1876). Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βιογραφία τοῦ Βενιαμίν, ὁ Ε. Θωμᾶ δημοσίευσε αὐτοτελῶς μελέτες και ἀρκετὰ ἄρθρα σὲ περιοδικὰ και ἑφημερίδες.⁵⁰

46. *Ἐρημῆς ὁ Λόγιος*, 1816, σ. 16, 323' πβ. Εὐστ. Γεωργιάδης, ὁ.π., σ. 292-293 και Σοφ. Οἰκονόμος, «Περὶ Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου», ὁ.π., σ. 87.

47. Ἐλευθέριος Θωμᾶ, «Ἡ ἐν Κυδωνίας Ἑλλ. Σχολὴ και Βενιαμίν ὁ Λέσβιος», *Κόρινθα Ζακύνθου*, ἔτος Β', φυλλ. Η', Ὀκτώβριος 1876, σ. 122-126. Μετὰ τὸν τίτλο ἀκολουθεῖ ἡ ἀφιέρωση: «Σοφοκλεῖ Κ. τῷ ἐξ Οἰκονόμων ἐλάχιστον δεῖγμα εὐγνωμοσύνης». Τὸ ἄρθρο ἀναδημοσιεύεται ἀπὸ τὸν Γ. Βαλέτα στὸ βιβλίο του *Βενιαμικά*, ὁ.π., σ. 50-57, ὅπου ὅμως παραλείπονται οἱ περισσότερες ἀπὸ τις ὑποσελίδες σημειώσεις τοῦ κειμένου και ἡ ἀφιέρωση.

48. Ἀρχεῖο Οἰκονόμων, φάκ. XIV, ἀρ. 543, 15 Νοεμ. 1875.

49. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Δημοσιεύματα Μανουὴλ Γεδεών. Ἀναλυτικὴ ἀναγραφή», *Ἐπιτηρίς τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἀρχείου* 19/20 (1969-70) 13.

50. Σημειώνω τὰ κυριότερα δημοσιεύματά του: *Ὁ ἐν Ἰπποδρομίῳ ὀβελίσκος*, Κωνσταντινούπολη 1874· *Οἱ ἐν Παρισίοις ἑλληγιστὰι και ὁ Βροννὲ δὲ Πρέλ (Brunet de Presle)*, Σύρος 1876· *Οἱ ἐν Παρισίοις ἑλληγιστὰι και ὁ Ἀμβρόσιος Φερμίνος Διδότος (Ambroise Firmin Didot)*, Σύρος 1877· *Οἱ Φαναριῶται, Ἱστορικὴ πραγματεία*, Κωνσταντινούπολη 1878· «Βιογραφικὸν σχεδᾶριον Θεοφίλου Κορυθαλλέως», *Ζακύνθιος Ἀνθῶν*, Ζάκυνθος, ἔτος Β', φυλλ. Η', Μάιος 1876, σ. 2-6· «Ἀνατολικαὶ ἀναμνήσεις ὑπὸ τοῦ κόμητος Μαρκέλλου»,

Πέθανε πριν από το 1883.⁵¹

Στη συγγραφή της βιογραφίας του Βενιαμίν ο Ε. Θωμᾶ βοηθήθηκε από τον Γεδεών. Ὁ τελευταῖος ἔθεσε στη διάθεσή του τὴ βιογραφία τοῦ Βενιαμίν πού εἶχε συντάξει ὁ Οἰκονόμος, καθὼς καὶ δικές του σημειώσεις: «ἐδανείσθη ἀπ' ἐμοῦ», γράφει ὁ Γεδεών, «τὰς σημειώσεις ταύτας τοῦ Σοφοκλέους, ὡς καὶ τινὰς ὑπ' ἐμοῦ γραφείσας». ⁵² Παράλληλα ὁ Ε. Θωμᾶ χρησιμοποίησε στὸ πόνημά του, μέσα στὸ κείμενο ἢ σὲ ὑποσημειώσεις, καὶ τὰ γνωστὰ ἐνθυμήματα γιὰ τὸν Βενιαμίν, «παραδοθέντα ἡμῖν», ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, «ὑπὸ τοῦ Νεοφύτου».

Τὸ ἐνδιαφέρον ἐδῶ εἶναι ὅτι ὁ Ε. Θωμᾶ δὲν παραθέτει τὰ ἐνθυμήματα ὅπως τὰ ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γεδεών. Ἐνημερωμένος γιὰ τὴν ἀρνητικὴ κριτικὴ τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου, τὰ τροποποιεῖ ἀναλόγως, ἀκολουθώντας τὶς ἀπόψεις τοῦ τελευταίου. Ἔτσι, στὸ πρῶτο ἐνθύμημα ὁ Βενιαμίν δὲν ἐμφανίζεται νὰ ἐκσφενδονίζει τὰ «πέδιλα» στὰ πόδια τοῦ πατριάρχη. Ὁ συγγραφέας, υἱοθετώντας σχεδὸν τὴν ἐκλογικευμένη ἐκδοχὴ τοῦ Οἰκονόμου, ἀναφέρει ἀπλῶς ὅτι μιὰ μέρα τοῦ ἔφυγαν τὰ πέδιλα ἀπὸ τὰ πόδια ἐπειδὴ ἦταν μεγάλα καὶ εἶπε στὸν Κύριλλο «χαριεντιζόμενος» νὰ τοῦ δώσει καὶ τρεῖς διακόνους νὰ τοῦ τὰ μαζεύουν ὅταν τοῦ φεύγουν ἀπὸ τὰ πόδια. Ἀνάλογες ἐπεμβάσεις γίνονται καὶ στὸ δεύτερο ἐνθύμημα: ὁ γραμματέας τοῦ Μεγάλου Διεργμηνά, θεωρώντας ὡς ἐπαίτη τὸν Βενιαμίν πού εἶχε μπεῖ στὸ δωμάτιο καὶ ἐρευνοῦσε τὰ βιβλία, τὸν διώχνει ἀπλῶς δὲν τὸν ξυλοκοπεῖ. ⁵³ Στὸ τέταρτο ἐνθύμημα παρατίθεται πρῶτα, σὲ συνεπτυγμένη μορφή, ἡ ἐκδοχὴ τοῦ Οἰκονόμου γιὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Βενιαμίν ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι καὶ κατόπιν ἡ ἐκδοχὴ τοῦ Νεοφύτου, ἐνῶ στὸ πέμπτο παρατίθενται μόνο τὰ λόγια πού φέρεται νὰ εἶπε ὁ Βενιαμίν πεθαίνοντας στὸ Ναύπλιο: τὸ ὅτι ἀρνήθηκε νὰ ἐξομολογηθεῖ παραλείπεται. ⁵⁴ Ὁ συγγραφέας παραλείπει, τέλος, στὸ τρίτο ἐνθύμημα τὰ σχετικὰ μὲ

δ.π., φυλλ. ΙΒ', Ἰούλ. 1876, σ. 73-79· «Οἱ Φαναριῶται (ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς)», δ.π., φυλλ. ΙΣΤ', Αὐγ. 1876, σ. 113-118· «Γεώργιος Βύνδαμ ὁ ἑλληνοστῆς», δ.π., φυλλ. ΙΗ', Ὀκτ. 1876, σ. 197-202· «Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου», δ.π., φυλλ. ΚΑ', Ἰαν. 1877, σ. 295-299· «Φαναριώτικα ἀνέκδοτα. Μιχαὴλ καὶ Κωνσταντῖνος Ρακοβίτσας», δ.π., φυλλ. ΚΔ', Ἀπρ. 1877, σ. 388-391· «Φαναριώτικα ἀνέκδοτα, Παρνασσός 1 (1877) 401-418. Βλ. ἐπίσης ἐφ. *Πρωτὰ*, 1876, ἀρ. 3, σ. 24-25, ἀρ. 6, σ. 51-53 καὶ ἀρ. 7, σ. 59-62.

51. Μ. Ι. Γεδεών, *Χρονικὰ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας*, δ.π., σ. 148, σημ. 1.

52. «Περὶ Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου», δ.π., σ. 89. Πβ. Μ. Ι. Γεδεών, «Ἐκκλησία καὶ ἐπιστήμη κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 8 (1888) 298 (= Γεδεών, *Ἡ πνευματικὴ κίνησις τοῦ Γένους...*, δ.π., σ. 270) καὶ Ἐλευθέριος Θωμᾶ, «Ἡ ἐν Κυδωνίας Ἑλλ. Σχολή...», δ.π., σ. 124.

53. Ἐδῶ ὁμοίως ἔχουμε καὶ μιὰ προσθήκη ὁ Βενιαμίν ἐμφανίζεται νὰ λέει στὸν γραμματέα τοῦ Μ. Διεργμηνά, ὁ ὁποῖος τοῦ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὸ ἐπεισόδιο: «ἀδελφέ μου, δικὰ σου ἦταν τὰ χέρια σου».

54. Δὲν παραλείπει ὡστόσο νὰ σημειώσει ὅτι ὁ Βενιαμίν δὲν κοινώνησε, ἀκολουθώντας καὶ πάλι τὴ σχετικὴ ἀποψὴ τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου.

τὴν πρόσκληση τοῦ Σαράφη στὴν Κωνσταντινούπολη, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονταν, ὅπως εἶπαμε, στὴν πραγματικότητα. Ἄς σημειωθεῖ ἀκόμη ὅτι ὁ Ε. Θωμᾶ ἦταν ἐνημερωμένος καὶ γιὰ ὅσα εἶχε γράψει ὁ Οἰκονόμος στὸν Γεδεών σχετικά μὲ τις φιλοσοφικές ἀπόψεις τοῦ Βενιαμίν, μὲ ἀφορμὴ τὸν ἀ' Ἐπιτάφιον λόγον εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίμου ἱεροδιδ. Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου». Ἀντιγράφοντας, λοιπόν, καὶ ἐδῶ τὸν Οἰκονόμο, ἐπικρίνει τὴ *Μεταφυσική* τοῦ Βενιαμίν καὶ μάλιστα τὴν προσπάθειά του νὰ ἀνασκευάσει ἀπόψεις τοῦ Εὐγένιου Βούλγαρη.⁵⁵

Τὸ πόνημα τοῦ Θωμᾶ, δημοσιευμένο σὲ ἓνα μᾶλλον δυσπρόσιτο ἐπαρχιακὸ περιοδικό, ἔμεινε στὴν ἀφάνεια γιὰ πολλὰ χρόνια. Μαζὶ μ' αὐτὸ ἔμειναν, φυσικά, στὴν ἀφάνεια καὶ τὰ ἐνθυμήματα τοῦ Νεόφυτου. Ἔτσι, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει στὴν πρώτη ἐγκυρη βιογραφία τοῦ Βενιαμίν ποὺ δημοσίευσε τὸ 1880 ὁ Γ. Α. Ἀριστείδης καὶ ποὺ ἀποτελέσει βασικὴ πηγὴ γιὰ ὅσους ἀσχολήθηκαν ἀργότερα μὲ τὸν Βενιαμίν. Ὁ μόνος ποὺ ἔκανε κάποια χρῆση τῶν ἐνθυμημάτων, περιορισμένη ὁμως, ἦταν ὁ Γεδεών. Ἔτσι, τὸ 1889 μνημονεύει, ὅπως εἶπαμε, τὸν ὄρο γιὰ τὴν ἰσοτιμία τῶν μαθητῶν ποὺ φέρεται νὰ ἔθεσε ὁ Βενιαμίν προκειμένου νὰ ἀναλάβει τὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς τοῦ Κουρούτσεσμε,⁵⁶ ἐνῶ πολὺ ἀργότερα, στὴ γνωστὴ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν μητροπολίτη Μηθύμνης (1937), παραθέτει ἀπλῶς τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Βενιαμίν.⁵⁷ Τὰ ἄλλα ἐνθυμήματα ὁ Γεδεών δὲν τὰ χρησιμοποίησε, προφανῶς γιατί θεώρησε, ὅπως καὶ ὁ Σοφ. Οἰκονόμος, ὅτι ἦταν ἀναξιόπιστα ἢ ὅτι δὲν τιμοῦσαν τὴ μνήμη τοῦ Βενιαμίν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, οἱ ἀρνητικές κρίσεις τοῦ Οἰκονόμου γιὰ τὸν Βενιαμίν ἐπηρέασαν καὶ τὴ στάση τοῦ Γεδεών ἀπέναντι στὸν Λέσβιο λόγιο. Στὴ μελέτη του ἀ' Ἐκκλησία καὶ ἐπιστήμη κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα» ὁ Γεδεών γράφει γιὰ τὸν Βενιαμίν ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ τὴ «φιλογενεῖά» του, ὡστόσο «ὀφείλομεν νὰ εἰπωμεν ὅτι ὁ ἀνὴρ μετὰ κουφότητός τινος καὶ ταχυπειθίας ἐδέχετο καὶ ἐδίδασκε παράλογα τινά: οἷον τὸ παρ' ἡμῖν ἀνόητον πανταχρῆκίνητον...».⁵⁸ Εἶναι φανερό ὅτι ὁ Γεδεών ἀντιγράφει ἀκριβῶς τὴν ἀποψη ποὺ εἶδαμε παραπάνω νὰ διατυπώνει ὁ Σοφ. Οἰκονόμος. Τὸν Οἰκονόμο ἀντιγράφει ἐπίσης καὶ ὅταν στὴν ἴδια μελέτη ἀναρωτιέται ποῦ βασίζει ὁ Κωζάκης Τυπάλδος τὴν ἀποψή του ὅτι ὁ Βενιαμίν «ἔσπειρε μετ' ἐπιμελείας ἄκρας καὶ φρονήσεως (!!) σπέρματα ὕγιους καὶ ἐξηκριβωμένης διδασκαλίας...».⁵⁹ Ὁ ἴδιος ὁ Γεδεών, τέλος, ἐπιχειρώντας νὰ ἐξηγήσει τὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στὸν Βενιαμίν, ὑπο-

55. Ὁ Ε. Θωμᾶ μνημονεύει καὶ τὰ σχετικά μὲ τὸν ὄρο τοῦ Βενιαμίν γιὰ ἴση μεταχείριση τῶν μαθητῶν στὴ σχολὴ τοῦ Κουρούτσεσμε, μεταθέτοντάς τα ὁμως ἐσφαλμένα σὲ τὸ 1818, ὅταν ὁ Βενιαμίν ὑποτίθεται ὅτι «προσεκλήθη καὶ πάλιν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα καταλάβῃ ἔδραν σχολάρχου ἐν τῇ ἐν Ξηροκρήνη σχολῇ».

56. Βλ. σ. 94.

57. «Περὶ Βενιαμίν τοῦ Λεσβίου», ὁ.π., σ. 90.

58. Μ. Ι. Γεδεών, «Ἐκκλησία καὶ ἐπιστήμη...», ὁ.π., σ. 298.

59. Ὁ.π.

στηρίζει ότι αν ο Δωρόθεος Βουλησιμᾶς κατηγοροῦσε τὸν Βενιαμὴν γιὰ ἀθεΐα, «εἶχεν ἐν μέρει δίκαιον ὑπὸ τὴν γενικωτέραν αὐτῆς σημασίαν λαμβανομένης τῆς λέξεως. Βεβαίως οὐδέποτε ὁ Βενιαμὴν ἠρνήθη τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ τότε διδασκόμενα καὶ τὰ τύποις οὐ μετὰ πολὺ διαδοθέντα οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι πως ὕζουσι πανθεισμοῦ». ⁶⁰ Παρὰ ταῦτα, ἐπιλέγει ὁ Γεδεών, ἡ Ἐκκλησία ἔδειξε ἀνοχή ἀπέναντι στὸν Βενιαμὴν, ἀφήνοντάς τον νὰ γράφει καὶ νὰ ἐκδίδει ἐλεύθερα τὰ βιβλία του. ⁶¹

Ἀπὸ τὰ παραπάνω φαίνεται ὅτι ὁ Γεδεών, ἄνθρωπος τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Πατριαρχείου καὶ ὑπερασπιστῆς τῆς ἰδεολογίας του, συμμερίζεται ἀπολύτως τὶς ἀπόψεις τοῦ Οἰκονόμου γιὰ τὸν Βενιαμὴν καὶ κατανοεῖ τὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντί του. Ὅσο γιὰ τὶς προφορικές παραδόσεις σχετικὰ μὲ τὸν Βενιαμὴν, ἡ στάση τοῦ Γεδεών εἶναι αὐστηρὰ κριτική. Λόγιος μὲ ἱστορική αἴσθηση τῶν πραγμάτων, δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐνσωμάτωση στὶς βιογραφίες ἀνεπιβεβαίωτων παραδόσεων. Ἀναφερόμενος, ἔτσι, στὸν βιογράφο τοῦ Βενιαμὴν Γ. Ἀριστείδη, γράφει ὅτι ὁ τελευταῖος «ὑποσημειοῦ» στὸ ἔργο του «περιεργὰ τινὰ ρήματα» σχετικὰ μὲ τὴν στάση τοῦ Διονυσίου Ἐφέσου ἀπέναντι στὸν Βενιαμὴν: ὅτι ὁ Διονύσιος ἔγραψε «κεραυνοβόλον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν νέον Γαλιλαῖον, ἐπιστείων αὐτῷ τὰς ἐκκλησιαστικὰς τιμωρίας, ἀν δὲν παύσῃ τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ διδάγματα...». ⁶² Αὐτὰ, συνεχίζει ὁ Γεδεών, «ἀληθές μὲν ἐστὶν ὅτι ἀναφέρονται ὡς ἀδόξενα, ἀλλὰ πρὶν γραφῶσι ἔδει νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ ἡθμοῦ τῆς κριτικῆς...». Καὶ πραγματικά, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Διονυσίου δὲν εἶχε τὸν χαρακτήρα πού προσέδιδαν σ' αὐτὴν οἱ καλαιότεροι βιογράφοι τοῦ Βενιαμὴν. Μὲ δεδομένη, λοιπόν, τὴν κριτικὴν στάση του ἀπέναντι στὶς παραδόσεις γιὰ τὸν Βενιαμὴν ἀλλὰ καὶ τὸν σεβασμὸ του στὴ μνήμη τοῦ δασκάλου, ἦταν εὐλογο ὁ Γεδεών νὰ κάνει στὸ ἔργο του ἐπιλεκτικὴ χρῆση τῶν ἐνθυμημάτων γιὰ τὸν Βενιαμὴν πού εἶχε ἀποθησαυρίσει ὁ Νεόφυτος.

Συνοψίζοντας θὰ ἔλεγα ὅτι ἡ ἱστορία τῶν βιογραφιῶν τοῦ Βενιαμὴν Λεσβίου ἀποτελεῖ ἓνα καλὸ παράδειγμα γιὰ τὴ χρῆση τῆς προφορικῆς παράδοσης στὴ βιογραφία ἐνὸς διάσημου λογίου, ὅπως ἦταν ὁ Βενιαμὴν. Ἡ χρῆση τῆς παράδοσης εἶναι ἐπιλεκτική. Στὸ βαθμὸ πού αὐτὴ δὲν δημιουργεῖ κανένα πρόβλημα γιὰ τὴν ὑστεροφημία τοῦ Βενιαμὴν ἀλλὰ ἀντίθετα τονίζει θετικὰ ὄψεις τῆς προσωπικότητάς του, ἔστω καὶ ἀν αὐτὲς διακρίνονται ἀπὸ κάποιες ἰδιαιτερότητες—ἀναφέρομαι στὶς παραδόσεις γιὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ Βενιαμὴν πού ἀνάγονται στὰ χρόνια τῆς Ἐπανάστασης— τότε δὲν τίθεται ζήτημα· οἱ παραδόσεις ἐνσω-

60. Ὁ.π.

61. Ὁ.π. σ. 299.

62. Ὁ.π., σ. 298. Πβ. Ἄλκης Ἀγγέλου, «Πρὸς τὴν ἀκμὴ τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ», δ.π., σ. 61, 79-80.

ματώνονται ὁμαλὰ στὴ βιογραφία του. Τὸ πρόβλημα ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή πού οἱ παραδόσεις ἀποτυπώνουν περιστατικά καὶ συμπεριφορὲς πού κρίνεται ὅτι εἶναι πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἀληθοφανοῦς ἢ ὅτι ὑπερβαίνουν τὸ πλαίσιο τοῦ κοινωνικὰ καὶ ἠθικὰ ἀποδεκτοῦ, ὑπονομεύοντας τὴν ἐξωραϊσμένη εἰκόνα γιὰ τοὺς «διδασκάλους τοῦ γένους» πού εἶχε ἤδη κατασκευαστεῖ. Στὴν πρώτη περίπτωση οἱ παραδόσεις τίθενται ὑπὸ κριτικὸ ἔλεγχο, ἐνῶ στὴ δεύτερη κρίνεται σχεδὸν ἐπιβεβλημένη ἡ ἀποσιώπησή τους γιὰ χάρη τοῦ ἴδιου τοῦ βιογραφουμένου, ὅπως τὸν θέλει βέβαια ὁ «χρυσοῦς κανόνας» τῆς ἐπίσημης βιογραφίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ χάρη τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, ἀφοῦ σκοπὸς τῆς βιογραφίας δὲν εἶναι ἀπλῶς νὰ μιλήσει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ βιογραφουμένου ἀλλὰ καὶ νὰ λειτουργήσει ὡς μέσο ἠθικῆς διαπαιδαγώγησης τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ. Ὅλα αὐτά, βέβαια, ἀπηχοῦν τὶς ἀπόψεις ἑνὸς λογίου μὲ ἐγνωσμένη συντηρητικὴ ἰδεολογία, ὅπως ἦταν πραγματικά ὁ Σοφ. Οἰκονόμος. Ἀποτελοῦν ὥστόσο τὸν κανόνα καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους συγχρόνους του πού καταπιάνονται μὲ βιογραφίες διαπρεπῶν προσώπων, ὅπως καὶ γιὰ τὸν Μανουὴλ Γεδεών, ὁ ὁποῖος διαμορφώνεται κάτω ἀπὸ τὸ «πατρικὸ» βλέμμα τοῦ Σοφ. Οἰκονόμου καὶ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς ἀντιλήψεις του.